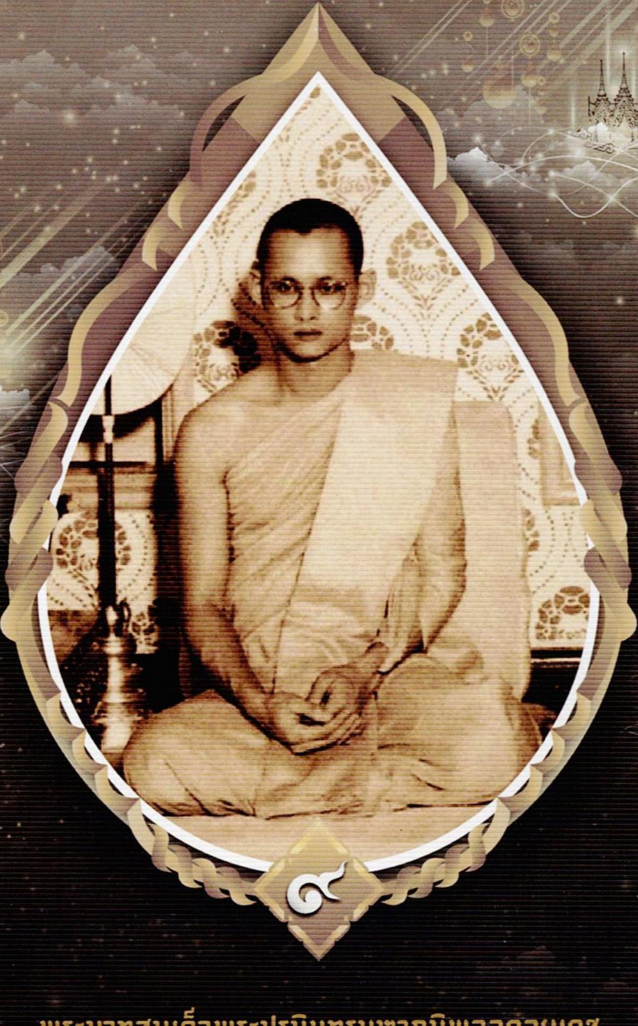
ใจดี ใจสบาย

Delivery

พระอาจารย์อกณ์หา สุชาโต

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
มหิตลาธิเบศรรามาธิบดี จักรีนฤบดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร

(ผู้เสด็จสวรรคตไปแล้ว)

จักสถิตอยู่ ณ ทิพยวิมานสถานใดในภพปัจจุบัน

ข้าพระพุทธเจ้า ขอถวายกุศลที่เกิดจากหนังสือธรรมะ
อันเป็นธรรมทานและการปฏิบัติบูชาทั้งสิ้นนี้
เป็นส่วนแห่งพระราชกุศล
เพื่อส่งผลสู่การบรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในอนาคตกาลเทอญ

"นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส"

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น
ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

สารบัญ

ธ สถิตในดวงใจ ไทยนิรันดร์

วันนี้เป็นวันบำเพ็ญกุศลพิเศษ ถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุยเดช พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ท่านเกิดมาเพื่อเป็นผู้ที่เสียสละ เกิดมาเพื่อเป็นผู้ที่รับผิดชอบ เพื่อเป็นผู้อดผู้ทน เป็นคนขยัน หนักแน่น เป็นคนซื่อสัตย์และกตัญญูกตเวที ชีวิตของท่านเป็นชีวิตที่ประเสริฐที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ เพื่อสร้างคุณธรรมความดีโดยเฉพาะ มีความเมตตา กรุณา กับทุก ๆ คน ทุกเผ่าพันธุ์ ทุก ๆ ศาสนาทั้งในประเทศและต่างประเทศ พสกนิกรชาวไทยถึงมีความเคารพรักและศรัทธา

ใครจะรักษาศีล ๕ รักษาศีล ๘ รักษาศีล ๑๐ รักษาศีล ๒๒๗ หรือเว้นจากการไม่ทำบาปทั้งปวงเพื่อน้อมเกล้าถวายแด่องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เป็นสิ่งที่ดี

พสกนิกรทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ คงมีความโศกเศร้าทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

ให้ทุกคนมีสติรู้ตัวทั่วพร้อม นั่งให้สบาย หายใจเข้าพักผ่อนใจให้สบาย หายใจออกพักผ่อนใจให้สบาย

เรามาระลึกถึงพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ เราก็ต้องมาทำความดีเหมือนกับท่าน

มนุษย์เรานี้เห็นแก่ตัว เห็นแก่ญาติพี่น้องวงศ์ตระกูล เห็นแก่พรรคแก่พวก ในหลวง ท่านไม่ใช่อย่างนั้น พระพุทธเจ้าท่านไม่ใช่อย่างนั้น ท่านเอาธรรมเป็นใหญ่ เอากฎหมายบ้านเมืองเป็นใหญ่ เอาความเสียสละรับผิดชอบเป็นใหญ่

พระพุทธเจ้าก่อนที่จะเสด็จดับขันธปรินิพพานท่านได้ตรัสโอวาทเป็นครั้งสุดท้ายไว้ว่า *"สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมสิ้นไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงยังความไม่ประมาท ให้ถึงพร้อมเถิด"*

มนุษย์เราเพลิดเพลินในรสอร่อยของโลก

นักศึกษาที่มาปฏิบัติธรรมนี้ดีมาก จะได้เตรียมตัวปฏิบัติธรรมะตั้งแต่วัยที่ยังแข็งแรง วัยหนุ่มวัยสาว เพราะสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นมันเกิดจากเหตุ ถ้าเราทำเหตุดีผลมันก็ดี สิ่งที่เกินเหตุนั้นเป็นไม่มี

อย่างทุก ๆ คนนี้ขวนขวายทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อผลประโยชน์ตอบแทน ผลลัพธ์ก็คือความเครียด ปัญญาไม่เกิด

เราทำอะไรทุกอย่างเพื่อเสียสละไม่หวังผลตอบแทน เราก็จะได้ไปตามสิ่งที่สมเหตุผล และเหนือนั้นคือความสุข ความไม่เครียด

พระพุทธเจ้าจึงให้เรามีสติสัมปชัญญะรู้ตัวทั่วพร้อม ว่าเราจะคิดอะไร ว่าเราจะพูดอะไร ว่าเราจะทำอะไร ว่าสิ่งไหนมันดีเราต้องรีบทำ รีบเสียสละ สิ่งไหนไม่ดีเราจะได้หยุด สิ่งที่เราพูด เราทำน่ะมันเป็นกรรมที่เกิดกับเรา โดยที่เราทุกคนปฏิเสธไม่ได้

นักศึกษาทุกคนต้องวางแผนจิตใจของตัวเอง วางแผนเรื่องคำพูด เรื่องการงาน การใช้เงินใช้สตางค์ของตัวเอง เพราะความประพฤติของเราที่จะนำความสุขความดับทุกข์ มาสู่ญาติพี่น้องวงศ์ตระกูล ด้วยเหตุนี้ทุกคนต้องรับผิดชอบด้วยตัวเอง เพราะทุกอย่างเป็นของจริง ไม่ใช่ละคร

คนเราถ้าเราเสียสละ รับผิดชอบ กตัญญูกตเวที ปัญญาจะมีมาเรื่อยเหมือนน้ำบ่อทรายที่เกิดมาเรื่อย ไม่เหมือนน้ำบ่อหิน น้ำขังหมดคือหมด

ถ้าเราทำอย่างพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯปัญญาของเราจะเกิดขึ้นมาเรื่อย เหมือนน้ำบ่อทราย

โลกที่เจริญมีปัญหา สังคมที่พัฒนามีปัญหา มีการฆ่าตัวตาย ล่าเศรษฐกิจ ล่าอาณานิคม ล่าศาสนา เพราะมนุษย์เราแสวงหาการทำตามใจตัวเอง ความชอบใจของตนเอง พัฒนาวัตถุเพื่อเอาวัตถุมาจุนเจือปรนเปรอ มันก็เกิดความเครียด

มนุษย์ของเราจึงมีความจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติธรรม เป็นผู้ที่ต้องเสียสละ เป็นผู้ที่ไม่เอา ไม่มี ไม่เป็น เราจะเข้าถึงความสุขความดับทุกข์ได้ทั้งกายทั้งใจ

ทุกคนมีความจำเป็นที่จะต้องเสียสละ รับผิดชอบ พัฒนาความอดทนเพื่อธรรมะ จะได้นำเราเข้าสู่ความสงบ สันติภาพ โลกนี้เข้าสู่ความสงบสันติภาพ มันเป็นการตัดภพตัดชาติ ตัดการเวียนว่ายตายเกิด คือการเข้าถึงสวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ

มันจะได้เครียดน้อยลง จะได้ไม่เข้าถึงทางตัน คิดไปว่าจะไปทำมาหากินอะไร จะเป็นข้าราชการ พ่อค้า ทุกคนก็พากันเครียด

คนเราต้องปฏิบัติตนเอง แก้ไขตนเอง ปัญญาเขาถึงจะเกิด ถ้ามัวเพลิน ติดสุขติดสบายคงไม่ได้แน่

คนเราจะรักษาศีล ๕ ก็ใจอ่อน จะรักษาศีล ๘ ก็ใจอ่อน จะเป็นคนขยันก็ใจอ่อน จะเป็นคนเสียสละก็กลัวคนตำหนิ ต้องใจหนักแน่นเข้มแข็ง ปัญญาจึงจะเกิด

คนเรา... ความหลงมันเยอะ ความโกรธมันเยอะ ความโลภมันเยอะ คนเราเอากามคุณเป็นที่ตั้ง ปัญญาเขาเกิดไม่ได้ เหมือนไม้ที่จมในน้ำเอามาติดไฟไม่ได้

เบื้องต้นเราจึงต้องอดทน เสียสละ หนักแน่น

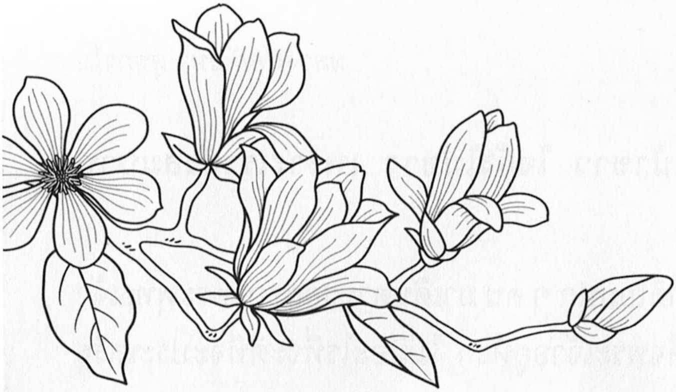
ถ้าเราไม่เหนื่อยเราก็ไม่ได้เสียสละ ถ้าเราไม่ได้ตากแดด ตากลมเพื่อเสียสละ ทำความดี หัวใจเราจะเป็นสีขาวไม่ได้

คนเราตัวขาว หน้าขาว ใจยังไม่ขาว เพราะเราสั่งสมบาป สั่งสมความหลง

นักศึกษาทุกคน ญาติโยมทุก ๆ คน มาเดินตามรอยของพระพุทธเจ้า ตามรอยของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ไม่มีอะไรที่จะดีที่จะประเสริฐเท่ากับการที่ได้ประพฤติปฏิบัติธรรม

ขออำนวยอวยพรให้นักศึกษาและญาติโยมทุก ๆ คน จงได้เข้าถึงการประพฤติปฏิบัติ สมกับความเป็นปัญญาชน พัฒนาเข้าสู่ความเป็นอริยชนด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญ...

พระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่องค์พ่อแม่ครูอาจารย์
เมตตาให้นำมาบรรยายให้กับนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ ๔
ที่มาเข้าโครงการพัฒนาคุณธรรมและจริยธรรมแห่งวิชาชีพการพยาบาล
วิทยาลัยพยาบาลและสุขภาพ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
ค่ำวันที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙
ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

เห็นมั้ยหลวงพ่อกัณหาบวชมา ๔๘ ปี

ยังไม่เอาเงินสักบาท ฉันข้าวก็วันละครั้ง

ไม่อ่านหนังสือพิมพ์ ไม่ฟังวิทยุ

ไม่ดูโทรทัศน์ ไม่มีมือถือ

หลวงพ่อถึงมีความสุข...ใช่มั้ย

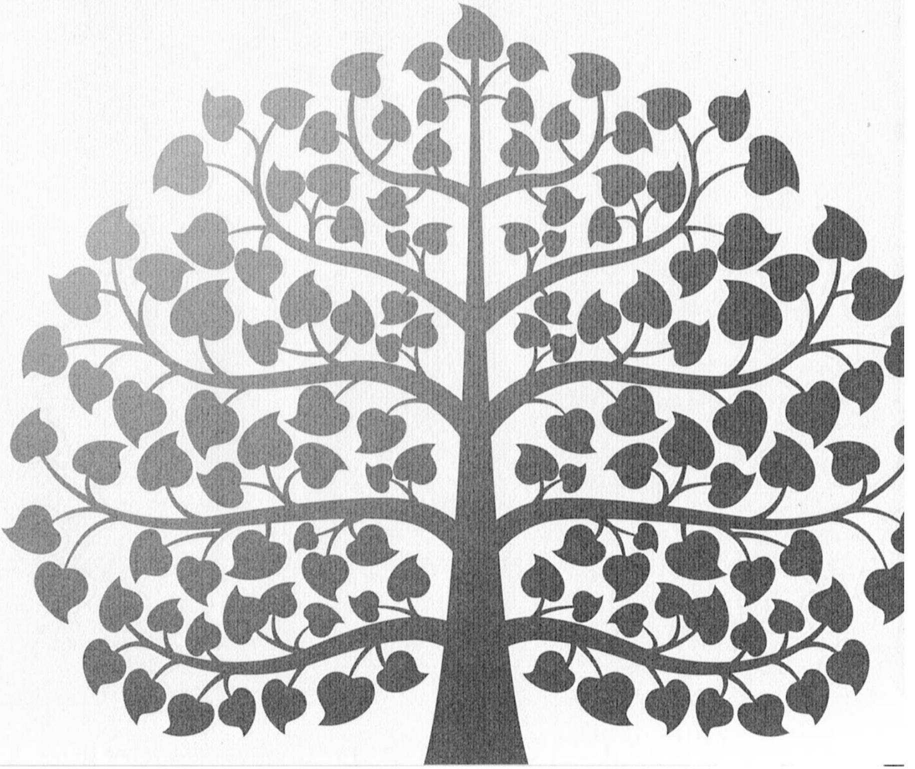
บางทีพระคุณเจ้าทุกวันนี้ก็มีแต่ไลน์โทรศัพท์

ต้องมีความสุขในการทำงานนะ

โยม : *ประเทศออสเตรเลียในปัจจุบันนี้มีอัตราการหย่าร้างค่อนข้างสูง*

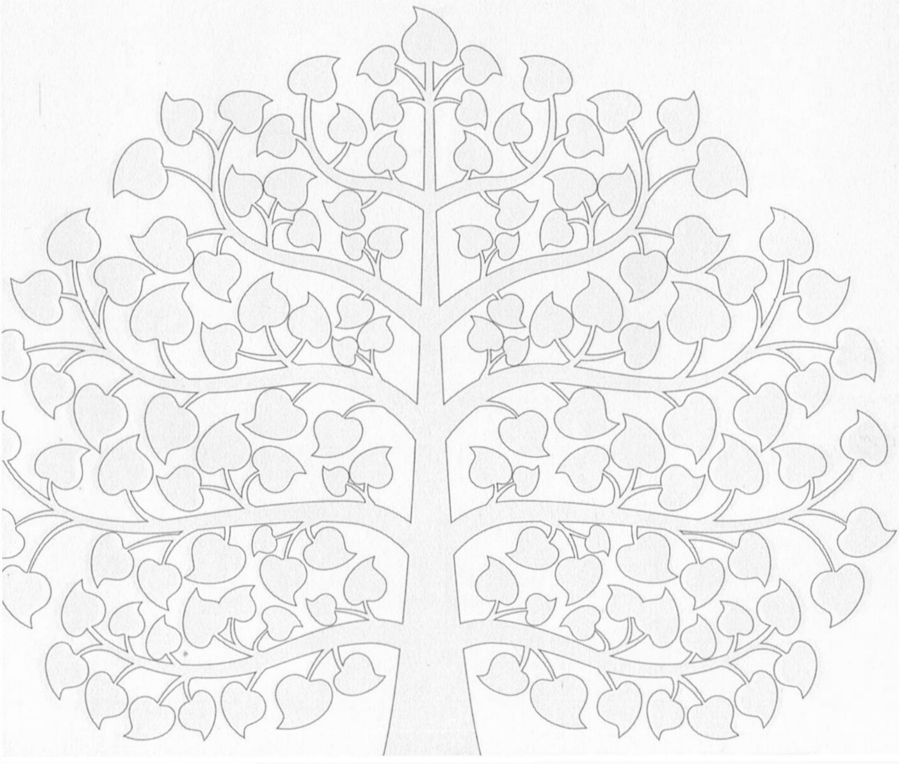
หลวงพ่อ : เพราะว่าคนเราถ้าเอาแต่ใจตัวเองน่ะ คนเราต้องเอาใจคนอื่น เพราะเอาใจตัวเองไม่ได้ ถ้าเราเอาใจคนอื่น เราถึงจะบังคับคนนั้นได้ ถ้าเราเอาใจคนนั้น เราถึงบังคับคนนั้นได้

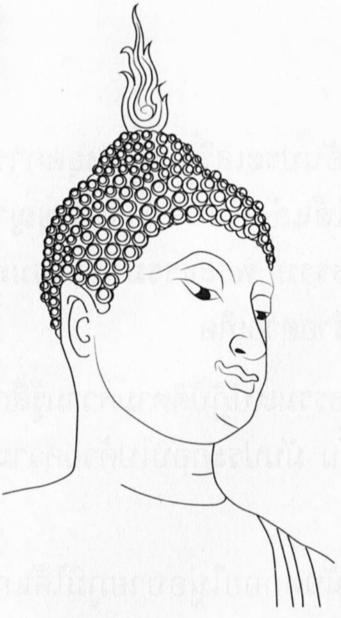
ค่ำวันอาทิตย์ที่ ๑ มกราคม ๒๕๖๐

คำขวัญวันแม่ ๒๕๖๐

‘สอนให้ลูก เรียนรู้
สู้ปัญหาพัฒนาด้วยตน จนเติบใหญ่
เพราะคนแกร่ง จะก้าวได้ยาวไกล
เพื่อมาเป็นกำลังไทย ให้แข็งแรง’

วันแม่ ๒๕๖๐

วันนี้เป็นวันแม่แห่งชาติและเป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ ในพระบาทสมเด็จ-พระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๐

พสกนิกรชาวไทยทั้งที่อยู่ในประเทศและต่างประเทศได้ร่วมกันบำเพ็ญพระราชกุศล เพื่อน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมถวายบุญถวายกุศลแด่สมเด็จพระองค์ท่าน ด้วยบุญด้วยกุศลนี้พสกนิกรชาวไทยทั้งที่อยู่ในประเทศและต่างประเทศ ขออำนวยอวยชัยให้สมเด็จพระองค์ท่านมีพระสุขภาพพลานามัยแข็งแรง และมีพระชนม์มายุยิ่งยืนนาน

ทุกๆคนที่ได้เกิดมามีร่างกายเป็นมนุษย์ถือว่าโชคดีนะ โชคดีที่มีโอกาส มีเวลาได้มาพบพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์ท่านได้บำเพ็ญพระพุทธบารมีสี่อสงไขยแสนมหากัลป์ได้ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นครูผู้สอนของเหล่าเทวดาและมนุษย์

ทั้งหลาย มาบอกมาสอนหนทางดำเนินชีวิตอันประเสริฐ เพื่อหยุดการเวียนว่ายตายเกิด มาบอกทางสายกลาง ได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา ทางสายกลางของพระพุทธเจ้านั้น คือพระธรรม พระธรรมคือธรรมะที่จะต้องประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้หยุดการเวียนว่ายตายเกิด

ผู้ที่เวียนว่ายตายเกิด คือผู้ที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรมะ ปฏิบัติตามความรู้สึกนึกคิดของตัวเอง ความรู้สึกนึกคิดของตัวเองนั้น มันประกอบไปด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง

ความโลภ ความโกรธ ความหลงนั้นมันตกอยในู่อบายภูมิได้แก่ภูมิทั้งสาม คือ เปรต อสุรกาย เป็นยักษ์เป็นมาร เป็นสัตว์เดรัจฉาน ถ้าทุกคนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าในชีวิตประจำวัน ก็จะตกอยู่ในภูมิทั้งสามนี้ร่างกายเป็นมนุษย์แต่จิตใจนั้นตกอยู่ในภูมิทั้งสาม ร่างกายของเรายังไม่ตายแต่จิตใจนั้นตกอยู่ในอบาย

มนุษย์เราถือว่าประเสริฐมีพระพุทธเจ้ามาตรัส มาบอก มาสอน

พระพุทธเจ้าสอนว่า ความคิดความนึกของเรา ทุกๆ คนนั้นต้องเกิดบุญเกิดกุศล

บุญนั้นคือความดี กุศลนั้นคือความฉลาด

คำพูดของเราต้องให้เกิดบุญเกิดกุศล กิริยามารยาทของเราต้องให้เกิดบุญเกิดกุศล การดำรงชีพ การทำมาหากินนั้นต้องให้เกิดบุญเกิดกุศล ความขยันความรับผิดชอบต้องให้เกิดบุญเกิดกุศล การกระทำอย่างนี้เป็นการกระทำไม่ทำบาปทั้งปวง การทำบุญกุศลนั้นต้องตั้งอยู่บนความไม่ประมาท การประพฤติปฏิบัติของเราทุกคนต้องทวนโลก ทวนกระแส

คำว่าโลก คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ที่อยู่ในใจของเรา

เราไม่ทำตามความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นการปฏิบัติที่ทวนกระแส

ร่างกายของเราทุกคนเรียกว่าวัตถุไม่ถาวรร่างกายของคนอื่นก็เป็นวัตถุไม่ถาวร ในโลกนี้ไม่มีอะไรที่จะจีรังยั่งยืนถาวร สิ่งที่เที่ยงแท้ถาวรก็คือบุญ ก็คือกุศล ที่ใจของเราที่จะบรรลุถึงพระนิพพาน

ก่อนพระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน ท่านมีเมตตาต่อพุทธบริษัท ท่านได้ตรัสโอวาทครั้งสุดท้ายไว้ว่า สังขารทั้งหลายทั้งปวงมีความเสื่อมสิ้นไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเถิด

ทุกๆคนที่เกิดมาในโลกนี้ที่ยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์ ตกอยู่ในความเพลิดเพลิน มีความยินดีในรูป ในเสียง ในลาภยศสรรเสริญ ยินดีในทุกสิ่งทุกอย่างไมมากก็น้อย เพราะใจของเราทุกๆคนนั้น ไม่มีความแก่ไม่มีความตาย สิ่งที่แก่เจ็บตาย พลัดพรากนั้นคือร่างกายเมื่อใจได้สัมผัสกับสิ่งต่างๆ เค้าก็เลยมีความหลงความเพลิดเพลิน ทุกๆ คนมันหลงมันเพลิน ไม่อยากแก่ ไม่อยากตาย ไม่อยากพลัดพราก เพลิดเพลินกับลูกกับหลาน เพลิดพลินกับความร่ำความรวย เพลินกับความยากจนเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ทำบาปทำกรรม ทั้งความคิด ทั้งกาย วาจา ใจมีแต่บาปกรรม มีแต่อกุศล

พระพุทธเจ้าสอนเราให้ดำเนินชีวิตด้วยความฉลาด เพราะจุดหมายปลายทางของเราทุกคนคือพระนิพพาน ไม่ใช่สิ่งที่เรากำลังหลงกำลังเพลิดเพลินอยู่อย่างทุกวันนี้เราต้องเอาร่างกายนี้มาทำคุณประโยชน์ เอากาย วาจา ใจมาทำคุณประโยชน์ให้มันเป็นบุญเป็นกุศลให้ได้

เรามาปรับความคิดความเห็นของเรา ปรับทัศนคติของเรา

ตั้งแต่ก่อนเราทำงานอย่างนี้น่ะ เราทำงานเพื่อเงิน เพราะเงินซื้อได้ทุกสิ่งทุกอย่าง ทำงานเพื่อบ้านเพื่อรถ เพื่อลาภยศสรรเสริญ เพื่อเป็นมรดกให้ลูกให้หลาน ความคิดอย่างนี้น่ะเราจะต้องปรับทัศนคติใหม่ คือเรามาทำงานเพื่อเสียสละ เราต้องมีความสุขในการเสียสละ เรามีความสุขในการรับผิดชอบ เรามีความสุขในการที่เราขยันอดทน เรามีความสุขในการใช้สมองสติปัญญาที่แก้ปัญหาเราไม่เอาความสุขในการบริโภค การพักผ่อน ความสุขอย่างนี้มันเป็นความสุขเพียงร่างกาย

มนุษย์เราคือผู้มีสติ มีปัญญา สติปัญญา ถ้าเราใช้ในทางที่ถูกก็จะเกิดบุญกุศล สติปัญญาถ้าใช้ในทางที่ผิดก็เป็นบาปเป็นอกุศล เป็นทุจริต

ผู้มีความฉลาดมากเรียนมากที่มีการศึกษาสูง ๆ น่ะ ทุจริตมากตั้งอยู่ในทุจริต กินบ้านกินเมือง แต่ถ้าเราเอาความฉลาดนี้มาบำเพ็ญบุญกุศล ทุกอย่างจะเกิดคุณประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม ถ้าเรามีความเห็นถูกต้อง ความเข้าใจถูกต้อง

วัตถุที่เราได้รับคือร่างกายปัจจัยข้าวของ ลาภยศสรรเสริญ พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นกามคุณ เราต้องบริโภคด้วยปัญญา ด้วยศีล สมาธิ

ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าคนเราต้องไม่ทำบาปทั้งปวง ทำกุศลให้ถึงพร้อม รู้จักทำใจให้สงบ รู้จักพักผ่อนสมอง การพักผ่อนสมองคือการทำสมาธิ การพักผ่อนสมองคือการทำใจให้สงบ เหมือนกับคำที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าให้มักน้อยสันโดษ หมายถึงต้องรู้จักทำใจให้สงบ เพราะทุกคนตกอยู่ในอบายภูมิ อยู่ในความโลภ ความโกรธ ความหลง จะอยู่ในความสงบได้อย่างไร

ถ้าเราเป็นคนสันโดษนี้ ให้ทุกคนเข้าใจว่าคนนั้นกำลังเจริญปัญญา เอาความสุขในการทำใจให้สงบ คำนี้ก็เป็นคำเดียวกับคำของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ท่านตรัสว่าเศรษฐกิจพอเพียง เป็นคำที่ว่ารู้จักทำใจให้สงบ

ถ้าเราเข้าใจในคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างนั้นสงบอยู่แล้ว แต่เราตกอยู่ในความเพลิดเพลิน เราสร้างปัญหาให้กับตัวเอง

ทุกๆคนพักผ่อนสมองไม่เป็น ทำใจสงบไม่เป็น การนั่งสมาธิคือการพักผ่อนสมอง การสมาทานพักผ่อนสมอง เพื่อให้สมองของเราเป็นเศรษฐกิจพอเพียง ถ้าเราใช้มันมากก็ไม่เป็นเศรษฐกิจพอเพียง มันอาจเป็นโรคจิตโรคประสาทได้ มันใช้จ่ายเกินรายรับ เรามีความโลภ ความโกรธ ความหลงมาก เศรษฐกิจรายรับรายจ่ายไม่สมดุลกัน เศรษฐกิจของเราไม่พอเพียง เราพูดมากเกิน เศรษฐกิจไม่พอเพียง ตามความคิด ตามอารมณ์ ตามความอยากมาก เศรษฐกิจทางสมาธิไม่พอเพียงแล้ว

คนเราถ้าตามความโลภ ความโกรธ ความหลง ปัญญาเกิดไม่ได้ ไม่มีใครยกเว้นในโลกนี้ถ้าตามความโลภ ความโกรธ ความหลงปัญญาจะไม่เกิด

ธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องพึงประพฤติปฏิบัติ

ศาสนาที่อยู่ในใจของเราทุกวันนี้ มันเป็นเพียงความรู้ เป็นความจำแท้ที่จริง สิ่งเหล่านั้นเป็นความดี แต่ทุกคนนั้นไม่ได้ประพฤติปฏิบัติ เพราะจิตใจของเราตั้งอยู่ในความหลง ความเพลิน ใจของเรามันอ่อน อ่อนแอ เปรียบเสมือนคนติดยาเสพติด ติดแล้วใจของเราอ่อนแอ ละไม่ได้ เลิกไม่ได้ ผู้ที่จะละได้ เลิกได้ ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ให้คิดแต่ว่าอย่างมากตายก็หมดลมหายใจ

ทำไมพระปฏิบัติไม่ได้ โยมปฏิบัติไม่ได้ เพราะมันอ่อนแอ ความแข็งแรงแข็งแกร่งของสมาธิต้องแข็งแกร่งทุกอิริยาบถ ศีลของพระพุทธเจ้าของพระมี ๒๐,๐๐๐ กว่าข้อ ไม่ใช่แค่ ๒๒๗ ข้อ เพียงแต่สวดในพระปาติโมกข์พอสังเขปเฉยๆ เรื่องศีลเรื่องจิตเรื่องใจ เรื่องมรรคผลพระนิพพานเพื่อทุกแง่ทุกมุม เพื่อให้เกิดสมาธิและปัญญา ผู้ที่มีใจเข้มแข็ง เป็นผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร

สิ่งที่สำคัญในการเกิดมาเป็นมนุษย์ ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า สิ่งที่สำคัญรองลงมาคือความกตัญญูกตเวทีต่อพ่อต่อแม่ เพราะพ่อแม่คือผู้ที่สำคัญ เพราะถ้าเราไม่มีพ่อแม่ เราก็ไม่มีโอกาสปฏิบัติถึงมรรคผลนิพพาน ถ้าเราไม่มีพ่อแม่เราก็ไม่ได้อะไรเลย พระพุทธเจ้าเป็นแบบอย่างในการทำกตัญญูกตเวที พระอรหันต์พระขีณาสพท่านมีความกตัญญูกตเวที พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช-มหาราช ท่านเป็นผู้มีกตัญญูกต่อเวทีเป็นที่หนึ่งของโลกในปัจจุบันนี้ ตั้งมั่นอยู่ในความกตัญญูกตเวทีนี้

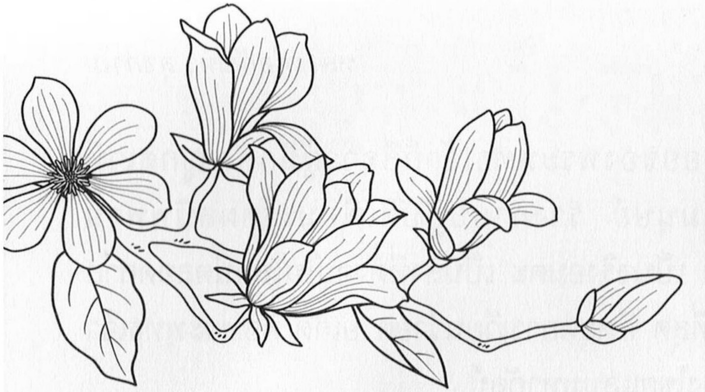
ถ้าเราเดินตามรอยของพระพุทธเจ้าก็ชื่อว่าผู้มีกตัญญูกตเวที ที่มีร่างกายเกิดมาเป็นมนุษย์ ร่างกายปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพาน การประพฤติปฏิบัติธรรม เป็นจริงอมตะ เป็นสิ่งที่ตั้งอยู่ในโลกนี้ตลอดกาล ผู้ที่มีความกตัญญูกตเวทีที่สุด ที่หยุดการเวียนว่ายตายเกิด คือพระพุทธเจ้า ท่านมาบำเพ็ญบารมีสี่อสงไขยแสนมหากัลป์

เรามาทำความดีตามพระธรรมพระวินัยเพื่อสิ้นอาสวะของเราเอง และบุตรหลานเพื่อให้ส่วนรวม ก้าวไปในทางที่ดี

เนื่องในโอกาสวันแม่แห่งชาติ เรามารำลึกถึงพระคุณของพระพุทธเจ้า และพระคุณของคุณพ่อคุณแม่ มารำลึกถึงแม่แห่งชาติ

น้อมบุญน้อมกุศลถวายเป็นพระราชกุศล ขอให้แม่แห่งชาติมีพระสุขภาพพลานามัยแข็งแรงและมีพระชนมายุยิ่งยืนนาน มีจิตใจถึงมรรคผลพระนิพพานเทอญ

พระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่องค์หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม
เมตตาให้ไว้โอกาสวันแม่แห่งชาติ ๑๒ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐
ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

ฝึกหายใจให้มีความสุขที่สุดในโลก เพราะการหายใจเข้าให้มีความสุข เรียกเราดึงเอาอากาศดีๆ ออกซิเจนดีๆ น่ะ ถ้าเราเฝ้าดูลมเข้าลมออกยังไม่สู้ที่เราหายใจเข้าสบายออกสบายไม่ได้

เราดูลมเข้าลมออกก็เหมือนกับเราเป็นลูกจ้างที่เฝ้าหมู่บ้านจัดสรร

ถ้าเราหายใจเข้าสบายออกสบายเหมือนกับเราเป็นเจ้าของกิจการ เราก็ได้กำไรเยอะนะ หลายล้านนะ โครงการนี้โครงการใหญ่ก็หลายสิบล้าน ถ้าเป็นคนเฝ้าก็ได้เดือนหมื่นกว่าบาท

ยามเงินเดือนเก้าพันหรือหมื่นกว่าบาท สู้หายใจเข้าให้มีความสุขที่สุดในโลกไม่ได้ หายใจออกให้มีความสุขที่สุดในโลก นี่เท่ากับเป็นเจ้าของกิจการทั้งหลายทั้งปวง

คนเราถ้าเรามีความสุขในการหายใจเข้า มีความสุขในการหายใจออก อ๊อกซิเจนจะมาเลี้ยงสมองเรา เราจะคิดได้ดี ได้เก่ง

เพราะการหายใจเข้าสบายออกสบาย เราทำได้ทุกเมื่อทุกเวลาเลย เราไม่ต้องรอนั่งสมาธิ เห็นด้วยเนาะ

เป็นยามมานานเหรอ...?
เป็นเถ้าแก่บ้างนะ เป็นหัวหน้าบ้างนะ

คุณแม่สมใจ ลาประวัติ

ณ โอกาสต่อจากนี้ไป คณะสงฆ์ ญาติพี่น้อง ญาติธรรม พ่อค้า ประชาชน จะได้นำสรีระร่างกายของคุณแม่สมใจ ลาประวัติ ไปประชุมเพลิง เพื่อสลายให้กลับคืนสู่ธรรมชาติ

พระอาจารย์ทองใบ พระลูกชายของคุณแม่สมใจ ลาประวัติ ท่านเป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ โยมพี่ชายพี่สาว ญาติพี่น้อง ลูกหลาน ก็เป็นผู้ที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตัวของคุณแม่สมใจ ท่านก็ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านถึงมีลูกหลานที่เป็นคนดี จึงเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้พ่อแม่ครูบาอาจารย์ ทั้งทางใกล้ทางไกลหลาย ๆ จังหวัด ทั้งมาจากต่างประเทศ มาร่วมรวมใจ บำเพ็ญกุศล ตลอดถึงญาติโยมท้องถิ่นผู้มีหัวใจอันประเสริฐบริสุทธิ์ งดงาม ที่อยู่ร่วมรวมกันในหมู่บ้านในสังคม

ชีวิตมนุษย์ที่เกิดมาถือว่าเป็นผู้ที่ประเสริฐ ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ที่ได้โอกาสได้เวลาที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมตามพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าคือผู้ที่ประเสริฐ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร ได้บำเพ็ญพุทธบารมีเป็นเวลายาวนานสี่อสงไขยแสนมหากัลป์ ได้ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย มาบอกหนทางอันประเสริฐ คือการหยุดเวียนว่ายตายเกิด ปฏิบัติธรรมเพื่อสร้างบารมีเข้าสู่มรรคผลพระนิพพาน ได้บอกทางสายกลาง ได้แก่ ศีล สมาธิ ปัญญา

ทางสายกลางของพระพุทธเจ้า คือ ศีล สมาธิ ปัญญา...

พวกเราทุก ๆ คน ถ้าไม่ปฏิบัติตามทางสายกลาง คือ ศีล สมาธิ ปัญญาของพระพุทธเจ้าบุคคลนั้นถือว่าเดินตามทางสายกลางของตนเอง ได้แก่ ภพภูมิที่เป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นยักษ์ เป็นมาร ร่างกายเป็นมนุษย์แต่จิตใจของเราไม่ได้เป็นมนุษย์ แต่เป็นเปรต เป็นผี เป็นยักษ์ เป็นมาร เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดียรัจฉาน

ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นอุปกรณ์สำหรับเดินทาง เปรียบเสมือนมีดเล่มหนึ่งสำหรับเดินทางที่จะผ่านอุปสรรคต่าง ๆ นานา *"มีดเล่มหนึ่งมีทั้งตัวมีด สันมีด คมมีด ฉันใด...ศีล สมาธิ ปัญญาก็แยกกันไม่ได้ต้องใช้งานร่วมกัน..."*

ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นสิ่งที่ประเสริฐ สิ่งที่จำเป็นที่มนุษย์ต้องนำมาใช้สำหรับเดินทางสู่พระนิพพาน

การเดินทางของเราต้องเดินด้วยศีล ด้วยสมาธิ

ใจของเราต้องแข็งแรง แข็งแกร่ง เพราะต้องผ่านอุปสรรคต่างๆ นานาที่เกี่ยวข้องกับเราทุกทิศทุกทาง

ถ้าเราศีลไม่ดี สมาธิเราไม่แข็งแรง เราย่อมเดินผ่านอุปสรรคไปไม่ได้ ทั้งศีลภายนอก ศีลภายใน ทั้งสิ่งที่มองเห็นมองไม่เห็น ทั้งรูปธรรมนามธรรม

สติ คือ ความระลึกได้ สัมปชัญญะ คือ ตัวปัญญา มองอะไรให้เกิดปัญญา ถ้ามองอะไรไม่เกิดปัญญา นั่นไม่ใช่สัมปชัญญะ มันต้องทั้งเก่งทั้งฉลาด ทั้งความประพฤติดี ไม่ติดไม่หลง ติดนิมิตที่ทุกคนติดว่าเป็นตัวเป็นตน เป็นเราเป็นเขา ไม่มีตัวสัมปชัญญะรู้ตัวทั่วพร้อมที่จะแก้ไขความโลภความหลงออกจากใจเรา เพราะเราทุกคนตั้งอยู่ในความหลง ความเพลิดเพลิน...

ความหลงความเพลิดเพลินต้องอาศัยศีล สมาธิ ปัญญามาแก้ไข

ถ้าเรามาหลงมาเพลินในสิ่งต่าง ๆ เราก็เป็นผู้มาหลงในวัตถุที่ไม่จีรังยั่งยืน ร่างกายของเราก็เป็นวัตถุไม่จีรังยั่งยืน ร่างกายคนอื่นก็ไม่จีรังยั่งยืน ลูกเราหลานเราก็เป็นวัตถุไม่จีรังยั่งยืน พวกรถพวกบ้านทรัพย์สมบัติก็เป็นสิ่งไม่จีรังยั่งยืน เราก็รู้อยู่แล้วว่ามันไม่จีรังยั่งยืน ศีล สมาธิ ปัญญาเท่านั้นที่จีรังยั่งยืน ที่จะนำทุกคนออกจากวัฏฏสงสาร

ทุกท่านทุกคนต้องมีความสำเหนียกสำนึกเพื่อปฏิบัติตามพระพุทธเจ้า เพราะที่พึ่งอื่นไม่มี ในโลกนี้ถือว่ามีพระพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งอันประเสริฐอย่างเดียว เกจิอาจารย์มีชื่อเสียงโด่งดัง ๖๐ พรรษาก็ยังสึก

พระภิกษุมีศีลที่ตรัสไว้ในพระไตรปิฎกตั้งสองหมื่นกว่าข้อ พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ทุกเหลี่ยมทุกมุม ทั้งกาย วาจา จิต เพื่อให้พระเดินทางเข้าสู่มรรคผลพระนิพพาน

พระพุทธเจ้าท่านให้พระเห็นภัยในวัฏฏสงสาร เพราะการปฏิบัติของพระมันย่อหย่อนอ่อนลงไปมาก จากสองหมื่นกว่าข้อเกือบถึงศูนย์ ไปยินดีทางโลก ยินดีทางวัตถุ ไม่เห็นภัยในวัฏฏสงสาร ศาสนาพุทธเรากลายเป็นศาสนาปรัชญาไป ได้แก่ความรู้ ความเข้าใจ ความจำ แต่ไม่มีการปฏิบัติในศีล สมาธิ ปัญญา

หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ หลวงพ่อชา หลวงตามหาบัว ท่านเดินตามศีล สมาธิ ปัญญาของพระพุทธเจ้าในภาคปฏิบัติ ท่านก็ตัดกิเลสสิ้นอาสวะเป็นพระอรหันต์ขีณาสพกัน ท่านก็เป็นพระธรรมดา พระบ้านป่า ชาวไร่ชาวนาชาวสวน คนยากคนจน ท่านก็ทำได้

ภูดินแดงแห่งเมืองสวรรค์ อำเภอกันทรลักษ์แห่งนี้ เป็นที่มีบุญมีกุศล ที่หลวงปู่ชาได้มาพาญาติโยมประชาชนประพฤติปฏิบัติตั้งวัดป่าแห่งนี้ เพื่อให้ญาติโยมประชาชน พากันประพฤติปฏิบัติ เพื่อมรรคผลเพื่อพระนิพพานกัน *เพราะที่พึ่งอันประเสริฐ คือ การปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า*

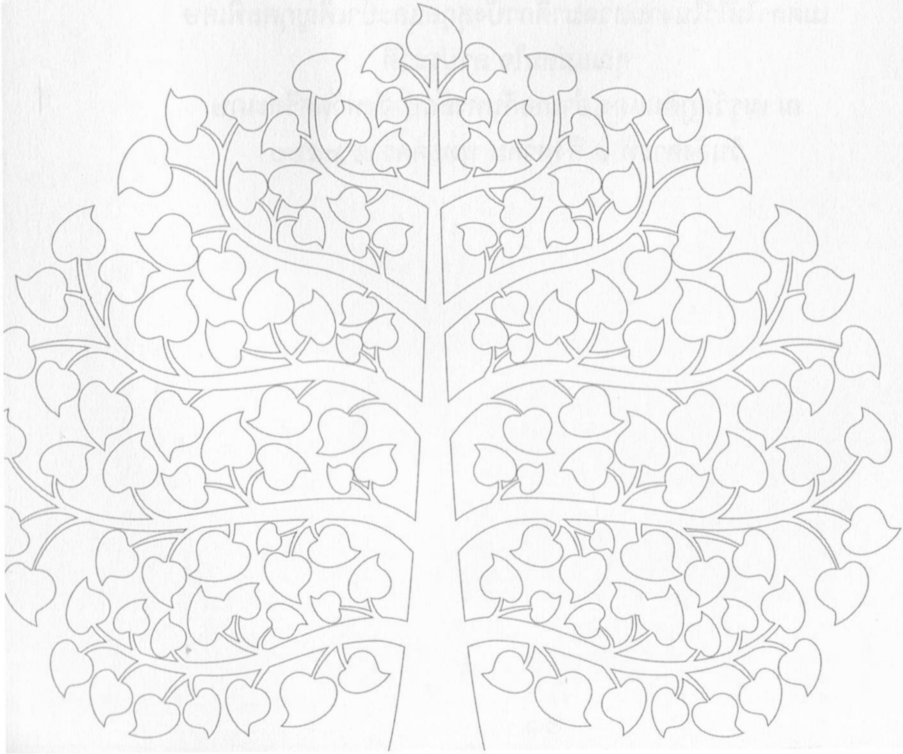
ด้วยเหตุด้วยปัจจัยที่คณะสงฆ์ องค์พ่อแม่ครูบาอาจารย์ ญาติโยมประชาชนที่ได้ร่วมกันมาบำเพ็ญกุศล อุทิศบุญกุศลมอบให้ส่งให้คุณแม่สมใจ ลาประวัติ จงยินดีอนุโมทนาในส่วนบุญส่วนกุศลที่ทุกท่าน

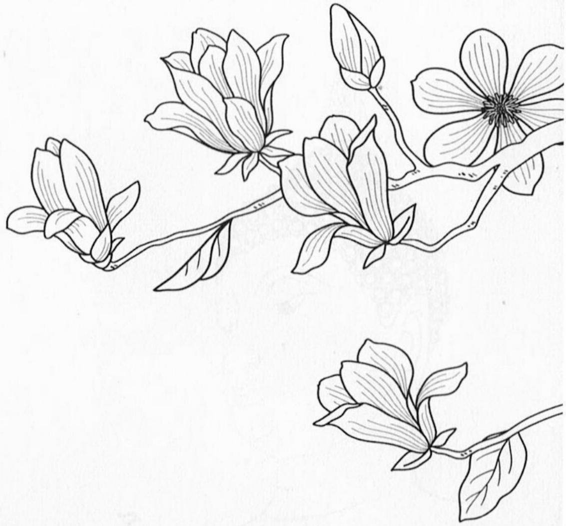
ทุกคนมอบให้ ถ้ามีความสุขก็ขอให้สุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป ถ้ามีความทุกข์ก็ขอให้หายจากทุกข์ จงไปสู่สุคติ คือ มรรค ผล นิพพาน ณ กาลบัดนี้ด้วยเทอญ

ณ โอกาสนี้บุญกุศลจงอำนวยอวยชัย ให้พ่อแม่ครูบาอาจารย์ พ่อค้าประชาชน จงบรรลุถึงคุณธรรม มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญ...

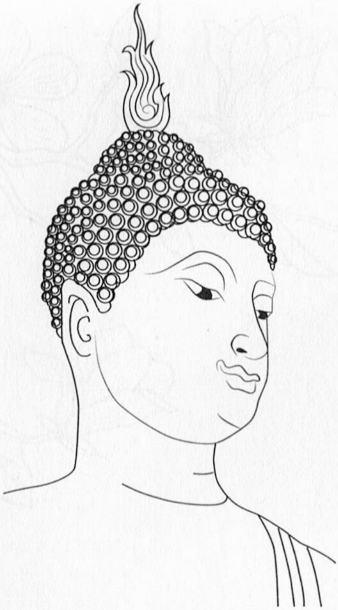
พระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่องค์หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม
เมตตาให้ไว้ในงานสวดมาติกาบังสุกุลและบำเพ็ญกุศลพิเศษ
คุณแม่สมใจ ลาประวัติ
ณ เมรุวัดภูดินแดง อำเภอกันทรลักษ์ จังหวัดศรีสะเกษ
วันอังคารที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

คนเราน่ะถ้าเรามีความสุขในการหายใจเข้า
มีความสุขในการหายใจออก
ออกซิเจนจะมาเลี้ยงสมองของเรา
เราจะคิดได้ดี ได้เก่ง
เพราะการหายใจเข้าสบายออกสบาย
เราทำได้ทุกเมื่อทุกเวลาเลย
เราไม่ต้องรอนั่งสมาธิ

“โยมต้องเจริญเมตตาเยอะๆ
ยินดีกับเค้าเยอะๆ
ถ้าสมมติว่าคนนั้นเขาเป็นพ่อโยม
โยมคิดอย่างไรล่ะ
ถ้าเค้าเป็นแม่โยม โยมจะคิดอย่างไร
เราควรคิดอย่างนั้น”

โอวาทเนื่องในวันทำวัตร องค์พ่อแม่ครูอาจารย์

วันนี้เป็นวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เป็นวันที่พระนัดหมายกันมาทำวัตรหลวงพ่อกัณหา สุขกาโม ในช่วงเทศกาลเข้าพรรษา เป็นพระธรรมพระวินัย เป็นอริยประเพณีของพระพุทธเจ้า ของพระอรหันต์ที่ได้ประพฤติปฏิบัติสืบต่อกันมาเป็นเวลาสองพันหกร้อยห้าปี นับตั้งแต่วันที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้

พระพุทธศาสนาเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เป็นพระธรรมวินัยที่นำออกจากวัฏฏะสงสารได้ทุก ๆ คนที่ท่านผู้นั้นปฏิบัติตาม

พระอานนท์ได้กราบเรียนทูลถามพระพุทธเจ้าว่า *"เมื่อพระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธ์สู่ปรินิพพานแล้ว จะเอาผู้ใดเป็นตัวแทนของพระพุทธเจ้า..?"* พระพุทธเจ้าตรัสตอบว่า **"ตัวแทนของพระพุทธเจ้าคือพระธรรมพระวินัย"**

ชาวพุทธทุก ๆ คนน่ะต้องเอาพระธรรมเอาพระวินัยเป็นเครื่องดำเนินชีวิต ทั้งพระภิกษุ ภิกษุณี สามเณร สามเณรี อุบาสก อุบาสิกา ต้องดำรงชีวิตด้วยการเอาพระธรรมเอาพระวินัยเป็นหลัก เป็นทางแห่งการดำเนินชีวิต

คำว่า **"พระ"** ก็ได้แก่พระธรรม พระวินัย

"พระ" คือผู้ที่ไม่มีทิฏฐิมานะ อัตตาตัวตน

"พระ"คือผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร

"พระ" คือผู้ที่เดินตามทางสายกลาง คือพระธรรม พระวินัย ละสัญชาตญาณ

สัญชาตญาณก็ได้แก่ความรู้สึกที่เราติดความสุข ความสะดวก ความสบาย รักสุข เกลียดทุกข์ กลัวความยากลำบาก ระแวงภัย มีความยินดีในการสืบพันธุ์ สิ่งเหล่านี้คือ **"สัญชาตญาณ"** ได้แก่อบายภูมิ คือ ภูมิของเปรต ของยักษ์ ของมาร ของสัตว์เดรัจฉาน เป็นภูมิของผู้ที่ปฏิบัติตามสัญชาตญาณ

คนเราทุก ๆ คนน่ะ ถ้าเรามีความโลภ ร่างกายของเราเป็นมนุษย์ แต่จิตใจของเราเป็นเปรตทันที ถ้าเรามีความโกรธ ร่างกายของเราเป็นมนุษย์แต่จิตใจของเราเป็นยักษ์เป็นมาร ถ้าเรามีความหลง ร่างกายเป็นมนุษย์ แต่จิตใจของเราเป็นสัตว์เดรัจฉาน

พระพุทธเจ้าท่านบำเพ็ญพุทธบารมี ๔ อสงไขย แสนมหากัลป์ ได้ตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ ท่านมีพระมหากรุณาที่บริสุทธิ์ ได้ประกาศพระธรรมคือคำสอน พระวินัยคือคำสั่ง ในโลกนี้ไม่มีใครที่จะนำเราออกจากความทุกข์ได้ มีเพียงองค์เดียว คือ **"พระพุทธเจ้า"** นอกจากนั้นไม่มี

เราทุก ๆ คนจึงต้องมาถือนิสัยของพระพุทธเจ้า...

ถือนิสัยพระพุทธเจ้าได้แก่การปฏิบัติตามพระธรรมพระวินัยโดยไม่มีข้อแม้ใด ๆ ทั้งสิ้นน่ะ นี้คือสิ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นทางสายกลาง

ชาวพุทธในปัจจุบันนี้น่ะ นับถือพระพุทธศาสนา แต่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยกันไม่ค่อยได้ คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ ไม่ได้ถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ในการประพฤติปฏิบัติธรรมวินัยในพระพุทธศาสนา

พระก็เหมือนกัน โยมก็เหมือนกัน... พระก็ทิ้งธรรมวินัยไปมาก โยมก็ทิ้งพระธรรมทิ้งศีลทิ้งภาวนากันไปมาก

พระก็ไปเอาทางวัตถุเอาทางโลก โยมก็ไปเอาทางวัตถุเอาทางโลก พากันทิ้งศีล ทิ้งธรรม ทิ้งคุณธรรม ทิ้งสิ่งที่ประเสริฐที่มนุษย์ที่เกิดมาควรได้รับ

ร่างกายของเราทุก ๆ คนที่เกิดมาส่วนใหญ่ก็ไม่เกินร้อยปี ถ้าเกินไปบ้างก็มีเป็นส่วนน้อย

ร่างกายของเราทุก ๆ คนนี้เป็นวัตถุที่ไม่ถาวร มีความแก่เจ็บตาย

พระพุทธเจ้าท่านให้เราเอาร่างกายนี้มาทำคุณประโยชน์ คือเดินตามทางสายกลาง คือ พระธรรม พระวินัย

ปัจจัยทั้ง ๔ ... อาหาร เครื่องนุ่งห่ม บ้าน ที่อยู่ที่อาศัย ยานพาหนะที่อำนวยความสะดวกสบาย ยารักษาโรค เป็นสิ่งที่บรรเทาทุกข์ พอไม่ให้บีบคั้นร่างกายให้มากเกินไป

อาหารที่เราฉันเราทานน่ะคือยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม สิ่งอำนวยความสะดวกสบายนั้นน่ะเป็นสิ่งที่บรรเทาทุกข์

ให้ทุกท่านทุกคนพากันเข้าใจ สาระสำคัญของชีวิตคือการประพฤติการปฏิบัติธรรม

การปฏิบัติธรรมนั้นน่ะอาศัยอุปกรณ์ประพฤติปฏิบัติคือศีล คือข้อวัตรปฏิบัติ กิจวัตรในชีวิตประจำวัน

การดำรงชีวิตของเรานั้นต้องไม่มีความโลภ ความโกรธ ความหลง ถ้าเราเข้าใจน่ะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นคือการปฏิบัติธรรม เราคิดนี้ก็เป็นเรื่องประพฤติปฏิบัติธรรม เราพูดนี้ก็คือเรื่องประพฤติปฏิบัติธรรม เราทานอาหารก็คือเรื่องการปฏิบัติธรรม เราทำงานก็คือการปฏิบัติธรรม

เมื่อเรายังไม่เข้าใจ ตั้งแต่ก่อนน่ะ เราทำงานก็เพื่อเงิน เพื่อบ้าน เพื่อรถ เพื่อสิ่งอำนวยความสะดวกสบาย เมื่อเราคิดอย่างนี้จิตใจเราก็ย่อมเป็นเปรต เป็นยักษ์ เป็นมาร เป็นสัตว์เดรัจฉานในชีวิตประจำวันของเรา

นี้เรามามีความเห็นให้ถูกต้อง... เราทำงานน่ะ เราทำเพื่อเสียสละ เพื่อเราจะได้ละความโลภ ความโกรธ ความหลง เราทำงานเพื่อเราจะได้อดได้ทน ได้ขยันรับผิดชอบ เราจะได้มีความสุข ความดับทุกข์ที่เราไม่ทำตามสัญชาตญาณ ซึ่งเป็นเหตุเป็นปัจจัยที่ทำให้เราตกอยู่ในอบาย ถ้าเรามีความเห็นความเข้าใจถูกต้อง ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็จะมีแต่คุณ มีแต่ประโยชน์ ไม่มีโทษ ไม่มีเวร ไม่มีภัย เป็นเหตุเป็นปัจจัยที่จะให้เราเข้าถึงภพภูมิมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติของเราได้ในชีวิตประจำวัน

ทุกวันนี้น่ะ เราทุกคนมีความเข้าใจผิด มีความเห็นผิด... ความเข้าใจผิดความเห็นผิดนี้ มันเป็นการทำร้ายตัวเอง เลยพากันทิ้งพระธรรมพระวินัย ทิ้งศีลทิ้งธรรม

ธรรมะของพระพุทธเจ้าน่ะเป็นสิ่งที่ทวนโลก ทวนกระแส เป็นสิ่งที่ทุก ๆ คนจะต้องประพฤติปฏิบัติด้วยตนเอง ด้วยปีกแข็ง ด้วยความสามารถ ด้วยความฉลาด

ศีล สมาธิ ปัญญา คือสิ่งเดียวกันน่ะ เปรียบเสมือนมีดเล่มหนึ่ง มีทั้งตัวมีด สันมีด คมมีด พระพุทธเจ้าให้เราเอามาใช้พร้อม ๆ กัน ถ้าเราแยกกันมันจะใช้งานไม่ได้ ถ้าเราเอาตั้งแต่สมาธิกับปัญญา มันก็เปรียบเสมือนคน ๆ หนึ่งมีตัวกับมีหัว แต่ไม่มีมือไม่มีเท้า

ความล้มเหลวของการเผยแผ่พระพุทธศาสนาที่ทิ้งศีล เอาแต่สมาธิกับปัญญา เราก็มอง ๆ ดูทั้งในประเทศต่างประเทศ คำสอนของพระพุทธเจ้ามันลดจากศีล สมาธิ ปัญญา มาเป็น **“ปรัชญา”** มันใช้การไม่ได้ ดับทุกข์ไม่ได้

เราดูตัวอย่างอย่างหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต พระผู้อุทิศปฏิบัติเป็นตัวอย่างเป็นแบบอย่าง ท่านก็เป็นลูกของชาวไร่ชาวนา ชาวป่าชาวเขา ไม่มีการเรียนการศึกษา แต่ด้วยบารมีของท่านที่สั่งสมมานานหลายภพหลายชาติน่ะ ในชาติสุดท้ายนี้แหละ ท่านตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอน ตามพระวินัยของพระพุทธเจ้า ท่านก็สามารถตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ตามรอยของพระพุทธเจ้า

ครูบาอาจารย์ที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่นก็เหมือนกันหลาย ๆ ท่านก็ทำตามแบบอย่างของหลวงปู่มั่น ท่านก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน

เมื่อเราทิ้งพระธรรมพระวินัยไปมากขนาดนี้น่ะ มันก็ไม่มีเหตุไม่มีปัจจัยที่เราจะได้บรรลุธรรม เพราะธรรมทั้งหลายทั้งปวงนั้นมันเกิดจากเหตุเกิดจากปัจจัย

พระพุทธศาสนานี้สอนละเอียดมาก ทุกแง่มุม

พระทั้งหลายน่ะ โยมทั้งหลายน่ะ ต้องกลับมาย้อนดูตัวเองว่าเราเดินตามพระพุทธเจ้ากันกี่เปอร์เซ็นต์ เพราะว่าพระที่แท้จริงคือพระธรรมพระวินัย

ความเคยชินทุกท่านทุกคนนั้นมันย่อหย่อนอ่อนแอ ถ้าเราไม่เอาจริงเอาจังเหมือนหลวงตามหาบัวตรัสไว้ว่า กิเลสน่ะคือความโลภ ความโกรธ ความหลงนี้ เราตัดมันไปเลย เราซัดมันไปเลย เหมือนนักมวยขึ้นเวทีน่ะต่อยมันทีเดียวไม่ให้มันนับสิบน่ะ ให้มันได้หามเปลเลย อย่างนี้ถึงเรียกว่า *"ลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า"* หรือว่า *"สงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า"*

การบวชนี้ดีมาก เพราะว่าเรามีโอกาสมีเวลา เรามีเหตุมีปัจจัยที่จะได้ประพฤติได้ปฏิบัติ บวชนี้ดีมากน่ะ บ้านก็ไม่ได้เช่า ข้าวก็ไม่ได้ซื้อ ผู้ที่เอาของมาถวาย ผู้ที่อุปถัมภ์อุปัฏฐากนี้ก็ยังไหว้เราอีก **สิ่งที่ประเสริฐคือเราจะได้เดินตามพระธรรมพระวินัยอย่างเต็มที่เต็มร้อย**

ทุกท่านทุกคนน่ะ อย่าไปเอาพระที่ย่อหย่อนอ่อนแอเป็นตัวอย่าง อย่าไปเอาพระที่ทำความผิดเป็นตัวอย่าง เพราะว่าพระในพระพุทธศาสนานี้มีความย่อหย่อนอ่อนแอไปมากน่ะ ร้อยเปอร์เซ็นต์ที่ยังพอเห็นบ้างก็ไม่พอสามสิบเปอร์เซ็นต์...

ต้องจับหลักให้ได้ จับประเด็นให้ได้ ให้ถือนิสัยของพระพุทธเจ้าทุก ๆ คนต้องมีสติสัมปชัญญะเป็นตัวของตัวเอง ตัวของตัวเองนั้นได้แก่พระธรรมพระวินัย อย่าให้สิ่งต่าง ๆ มาครอบงำทำให้เราไขว้เขวย่อหย่อนอ่อนแอ

การประพฤติการปฏิบัติธรรมนั้นน่ะต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ถ้ามันไม่ตายก็ให้มันได้บรรลุธรรม

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราสนใจเรื่องอยู่ เรื่องฉัน เรื่องอ้วน เรื่องผอม เรื่องต่าง ๆ น่ะ ที่ทำให้จิตใจของเราดรอปลง ตกลง *"พระพุทธเจ้าท่านทำไมถึงทำได้ พระอรหันต์ทำไมถึงทำได้ ท่านก็มีธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ เหมือนกัน..."*

สิ่งที่ทุกท่านที่จะละจะวางที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองนี้คือ **"สัญชาตญาณ"** คือภพภูมิที่ทำให้ตกต่ำ ทุกท่านทุกคนต้องหยุดตัวเองอย่างจิตใจของเรามันคิดไม่ดีอย่างนี้แหละ มันคิดครั้งที่หนึ่ง ไม่ควรให้มันคิดครั้งที่สอง ถ้ามันคิดครั้งที่สามครั้งที่สี่ มันจะควบคุมตัวเองไม่อยู่ ควบคุมตัวเองไม่ได้

ทุกท่านทุกคนต้องเห็นภัยในวัฏฏสงสาร สิ่งไหนเป็นธรรมเป็นวินัยที่ใจเรามันจะย่อหย่อนอ่อนแอ ให้มันคิดครั้งเดียว ครั้งที่สองเราไม่ต้องให้มันคิดน่ะ จับหลักธรรมหลักวินัยให้ได้ เราอย่าไปหลงประเด็นว่าทางสายกลาง มันไม่ใช่ทางสายกลาง มันคือความโลภ ความโกรธ ความหลง

ทรัพย์ของเราน่ะ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา เราจะได้พัฒนาให้มันเป็นอริยทรัพย์

ความงามของมนุษย์น่ะอยู่ที่ศีล อยู่ที่สมาธิ อยู่ที่ปัญญา พระเราอย่าพากันหลงประเด็น

ท่านอยู่ที่วัดไหน ภาคไหน ที่ใด ท่านต้องตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติให้เต็มที่

มาตุคามได้แก่สีดำ ถ้าท่านยินดีในมาตุคามนี้หัวใจท่านก็สีดำ

ทำไมพระถึงเรียกผู้หญิงว่าสีกา..? เพราะมันทำให้พระใจดำ ใจสกปรก ใจสีกา...

เรื่องลาภยศ เรื่องสรรเสริญ ท่านไม่ควรคิด ไม่ควรนึก

สิ่งที่ท่านควรคิดนึกในชีวิตประจำวัน คือคิดเรื่องอสุภกรรมฐาน อิริยาบถทั้ง ๔ น่ะท่านควรคิดนึกเรื่องอสุภกรรมฐาน พิจารณาร่างกายให้มาก ๆ เก็บเล็กผสมน้อยไป อย่างน้อยวันละสองสามครั้ง ทำไมถึงนึกคิด เพราะว่าท่านยังไม่ใช่อนาคามี ยังไม่ใช่พระอรหันต์ ท่านต้องทำหน้าที่ของท่าน ทำงานของท่าน

คนเราน่ะ ถ้าใจมันยินดีในกาม ปัญญามันเกิดไม่ได้ เพราะกามนั้นเปรียบเสมือนต้นไม้ที่มันสดอยู่เปียกอยู่แล้วก็เอาไปก่อไฟในน้ำ มันจะติดไฟได้อย่างไร ถ้าเรายังยินดีในกาม หมกหมุ่นในลาภยศสรรเสริญ ปัญญามันจะมีได้อย่างไร มันเป็นไปไม่ได้ เพราะใจของท่านน่ะมันจมอยู่ในน้ำ มันรอตั้งแต่จะหมดลมหายใจ เพราะใจมันจมอยู่ในน้ำ

การเดินทางไปพระนิพพานนี้แหละ มันต้องละสิ่งเหล่านี้อย่างเด็ดขาด ให้ใจมันโล่ง ใจมันว่าง รูปก็เป็นรูป เสียงก็เป็นเสียง กลิ่นก็เป็นกลิ่น รสก็เป็นรส ไม่ให้มันเกี่ยวข้องกับจิตใจน่ะ ไม่ให้มันซาบซึมเข้าไปในจิตในใจของเราได้

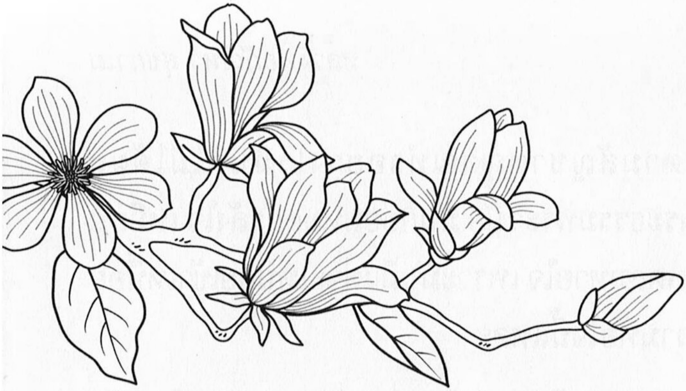
ทุกท่านทุกคนทำตามสัญชาตญาณทำอย่างไรมันก็ไม่ได้ผล เพราะเราไม่ได้ปฏิบัติตามพระธรรมพระวินัย มันก็ย่อมหมดกำลังใจ เหมือนกับจมอยู่ในน้ำ ยิ่งมีแต่จะหมดลมหายใจ เพราะมันมีแต่จะเหนื่อยเข้าเหนื่อยเข้า ที่มันแสดงออกมาถึงความท้อใจนี้แหละ

ถ้าเราปฏิบัติตามพระพุทธเจ้ามันก็เป็นเรื่องง่าย ๆ การถือนิสัย ถือวินัยของพระพุทธเจ้าจึงเป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สำคัญ

องค์พ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม ขออนุโมทนากับพระเณร ญาติโยมที่เดินทางมาจากทางไกล แดนไกล เพื่อพระธรรม เพื่อพระวินัย เพื่อมรรคผล เพื่อพระนิพพาน เพื่อเดินตามรอยของพระพุทธเจ้า พระอรหันต์

บุญกุศลที่เราทั้งหลายได้ร่วมรวมกันประพฤติปฏิบัติ ขอน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จ-พระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว-รัชกาลที่ ๙ ขอน้อมส่งเสด็จสู่สวรรคาลัย เข้าสู่มรรคผลพระนิพพาน ณ กาลบัดนี้ด้วยเทอญ...

พระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่องค์พ่อแม่ครูอาจารย์ หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม เมตตาให้นำมาบรรยาย
เช้าวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐
ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

คนรุ่นใหม่นี้เค้าเรียกว่ารุ่นอาหมวย

รุ่นตี๋น้อย รุ่นเล่นไลน์โทรศัพท์

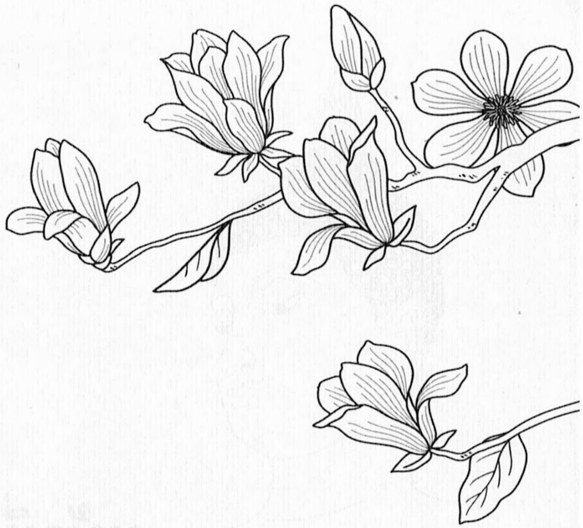
ไม่อดไม่ทน...ใช่มั้ย?

ไม่ขยันรับผิดชอบ

เอาแต่หน้าสวย เอาแต่ผิวดี

เอาแต่สบายอย่างนี้นะ

"เราต้องเอาความอดทนเป็นที่ตั้ง"

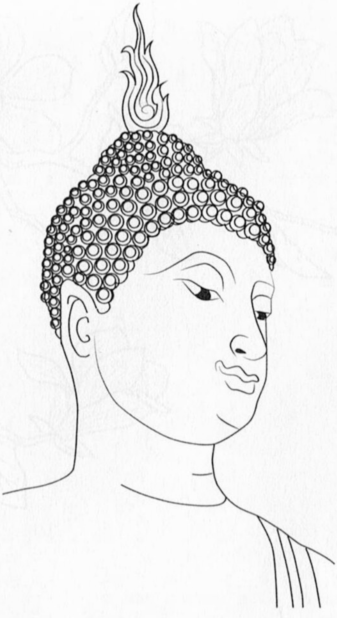
“ใบไม้ร่วงใบหนึ่ง

ก็เป็นโอกาสให้เราได้ทำการกุศล

ให้เราได้กวาด

ห้องน้ำไม่สะอาด

ก็เป็นโอกาสให้เราได้ทำความดี”

หน้าที่ของความเป็นมนุษย์

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ คณะจากสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครราชสีมาได้มาเข้าคอร์สปฏิบัติธรรม โยมกู้ โยมเขียวหวาน อาม่าได้มาบำเพ็ญกุศลครบ ๑๐๐ วันถวายให้กับพระเบลล์ (พระคมิกฐิตาโพ) รวมถึงญาติโยมประชาชนได้มาอยู่วัด มาประพฤติ มาปฏิบัติธรรม และมาทำบุญวันหยุด

การประพฤติการปฏิบัติธรรม ทุก ๆ คนที่เกิดมาเป็นมนุษย์มีความจำเป็น มีหน้าที่ที่จะต้องประพฤติปฏิบัติธรรม

ทุก ๆ คนที่เกิดมาไม่ว่าใครจะนับถือศาสนาอะไร หรือไม่ได้นับถือศาสนาก็ต้องปฏิบัติธรรมด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

การปฏิบัติธรรมให้เราพากันเข้าใจ เพราะว่าเราปฏิบัติตามใจตามอารมณ์ตัวเองนั้นมันไม่ได้ เพราะเรายังไม่ใช่พระพุทธเจ้า ไม่ใช่พระอรหันต์ เรายังมีความคิดเห็นผิด เข้าใจผิด มีความเห็นแก่ตัว

ติดในความสุข ติดในความสะดวกสบาย ขี้เกียจขี้คร้าน เอาแต่ใจตัวเอง เอาแต่อารมณ์ตัวเอง เอาแต่ความยึดความถือของตัวเองเป็นใหญ่ ทำอะไรทุกอย่างเพื่อผลประโยชน์ตอบแทน ไม่ว่าการเรียนหนังสือ การทำงาน การที่เกี่ยวข้องกับเพื่อนร่วมโลกเดียวกัน มีความต้องการคือผลประโยชน์ตอบแทน

พระพุทธเจ้าท่านสอนเราเป็นผู้ที่ปฏิบัติธรรม... คือเรามาเป็นผู้ให้ อย่าไปเอาอะไรของใคร

ที่เราเรียนหนังสือ ที่เราทำงาน ที่เราเกี่ยวข้องกับคนอื่น สัตว์อื่น ก็เพื่อที่จะเป็นผู้ให้

ที่เรามีปัญหา ทุกคนมีปัญหา เพราะเราเป็นผู้เอา เมื่อเราเป็นผู้เอา เราก็ย่อมมีความขี้เกียจขี้คร้าน ติดความสุข ติดความสะดวกสบาย ติดความเอร็ดอร่อย ติดลาภยศสรรเสริญ มีแต่นำความทุกข์มาให้ตัวเองทั้งนั้น นำความทุกข์มาให้คนอื่นทั้งนั้น

การที่ทำตามใจตัวเอง ปฏิบัติตามใจตัวเองถึงเป็นสิ่งที่ไม่ดี เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

คนเราต้องมาแก้ที่ใจของตัวเอง มาแก้ที่การกระทำและคำพูดทั้งหมด

นิวรณ์ทั้ง ๕ ที่มันเกี่ยวข้องกับเรานี้ เป็นข้อสอบที่จะให้เราตอบทั้งกาย วาจา และใจ ทางข้อวัตรปฏิบัติที่จะให้พวกเราสอบกันด้วยการประพฤติการปฏิบัติ ไม่ใช่ปล่อยตัวเองโลภ ปล่อยตัวเองโกรธ ปล่อยตัวเองหลงไปอย่างไม่มีที่สุด ไม่มีที่สิ้น

ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้ เป็นธรรมที่พวกเราทุกคนที่จะต้องประพฤติ จะต้องปฏิบัติในชีวิตประจำวันของเราทุกคน ทุกเมื่อ ทุกกาลทุกเวลา

เราต้องปฏิบัติให้ครบทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งจิตใจ ถ้าไม่อย่างนั้นทุกคนมีทุกข์แน่นอน เพราะมีแต่ข้อสอบไม่มีข้อตอบ...

สิ่งที่ไม่ได้ตามใจ ไม่ได้ตามปรารถนานี้ เป็นสิ่งที่ให้ทุกคนปฏิบัติศีล ปฏิบัติสมาธิ ปฏิบัติปัญญาทุกเมื่อทุกเวลาถ้าจะไม่ให้มีอุปสรรคก็คือคนที่ตายน่ะ

อุปสรรคคือสิ่งที่ให้เราได้เจริญความดี สร้างบารมี สร้างคุณธรรม

เราเรียนหนังสือ เราเข้าใจหนาว ร้อน สุข ทุกข์ นี้คือข้อสอบที่ออกมา ข้อตอบคือเราเจริญปัญญา แล้วอด แล้วทน

เราเกิดมาน่ะไม่ได้ปฏิบัติธรรมเลย นี้ก็จะเอาแต่ความสุข...

ความทุกข์มันเกิดมาให้เราได้เกิดศีล เกิดสมาธิ เกิดปัญญาเราก็ไม่รู้

ความอด ความทนนี้ดี เป็นเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง

เราทุกคนพากันจมอยู่ ติดอยู่ หลงอยู่

พระพุทธเจ้าให้เราพากันรู้ เราจะมาหลง มาเพลินไม่ได้น่ะ นี้คือข้อสอบ ข้อตอบในชีวิตประจำวัน ***ทุกคนน่ะให้ดีใจ ยินดีที่จะได้สอบจะได้ตอบ***

เราเรียนหนังสือ ตอบหนังสือภายนอกแต่ละครั้งนี้ก็ยังร่อแร่ แต่การสอบในชีวิตประจำวันนี้น่ะยิ่งเป็นชีวิตจริง เป็นของจริง

พระพุทธเจ้าถึงให้เรายินดี พอใจที่จะต้องรู้ที่จะต้องปฏิบัติ เพราะการแก้ไข การสร้างบารมี ต้องกลับมาหาตัวเอง

พระพุทธเจ้าให้เรารับผิดชอบเอาใจใส่ในตัวเอง ในการประพฤติการปฏิบัติให้มากขึ้น

เราจะแก้ไขตัวเองให้เกิดพระพุทธศาสนาทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งจิตใจ ไม่ใช่เป็นแต่นักปรัชญา

ตัวเราเองก็จะช่วยเหลือตัวของเราเองได้ แล้วเราจะได้ช่วยเหลือผู้ที่ยังไม่เข้าใจ ยังอ่อนแอ

ถ้าเราไปทิ้งศีลทิ้งธรรมเราก็แย่ ครอบครัวเราก็แย่ สังคมเราก็แย่

ดูหลาย ๆ ประเทศ เขาทิ้งศีล ทิ้งธรรม ช่วงระยะ ๕๐ ปี ๖๐ ปี ของช่วงอายุคน ทำให้ประเทศเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ไม่ดี เปลี่ยนแปลงไปในทางเห็นแก่ตัว

ถ้าเราพัฒนาตั้งแต่เรื่องวัตถุ เรื่องเทคโนโลยี เรื่องความสะดวกสบาย แล้วเราไม่ประพฤติปฏิบัติธรรมควบคู่กันไป เราจะไม่เข้าถึงความสุข ความดับทุกข์ได้ เราจะเป็นโรคจิต โรคประสาทมากขึ้นทั้งในส่วนตัว ภาพรวม สังคม และประเทศชาติ ทุกคนถึงมีความจำเป็นต้องปฏิบัติธรรม

ทุก ๆ คนไม่ว่าจะเป็นใคร ถ้าเราไม่ประพฤติปฏิบัติธรรม ตัวเราก็ไม่มีความดี ลูกหลานเรามันจะเป็นคนดีได้อย่างไร

ความสุขของเราถึงอยู่ที่การปฏิบัติธรรม อยู่ที่การทำงาน

ทำไมเราถึงมีความสุขในการปฏิบัติธรรม มีความสุขในการทำงาน?

เพราะเราได้เสียสละ รับผิดชอบ อดทน เป็นคนขยัน เราได้หยุดการเวียนว่ายตายเกิดในสิ่งที่ไม่ดีในชีวิตประจำวัน

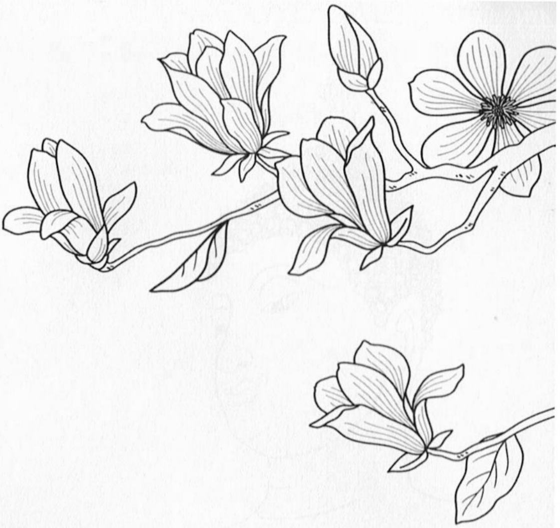
เราทุกคน... ร่างกายเป็นมนุษย์ก็จริง แต่จิตใจมีความโลภ ความโกรธ ความหลง เราก็เป็นเปรต เป็นยักษ์ เป็นมาร เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน ในอาการของจิตในชีวิตประจำวัน

ขออนุโมทนากับคณะสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครราชสีมา ขออนุโมทนากับผู้มาถือศีลปฏิบัติธรรมทุก ๆ คน

ขออนุโมทนาที่อาม่าพร้อมลูกหลานมาทำบุญถวายให้พระเบลล์

ด้วยบุญด้วยกุศลนี้ ขอน้อมเกล้าน้อมกระหม่อมถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙

พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่องค์พ่อแม่ครูอาจารย์เมตตาให้นำมาบรรยายให้กับ
คณะสาธารณสุขจังหวัดนครราชสีมา
เช้าวันที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๐
ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
ท่านเป็นผู้ที่เสียสละ
เป็นตัวอย่างและแบบอย่าง
พาตำรวจ ทหาร ข้าราชการ
พ่อค้า ประชาชน
ตั้งมั่นในความดี ในศีล
ในธรรม ในคุณธรรม

พระอาจารย์มหาโชติ ภทฺทธมฺโม

วันนี้เป็นวันที่บำเพ็ญกุศลพิเศษเพื่อถวายสักการะ บำเพ็ญบุญ บำเพ็ญกุศล สวดพระอภิธรรม ทอดผ้าบังสุกุล แสดงธรรม ฟังพระธรรมเทศนาให้กับท่านพระอาจารย์มหาโชติ ภทฺทธมฺโม ซึ่งได้ลาละสังขารไปวันนี้เป็นวันที่สาม

ท่านพระอาจารย์มหาโชติ เป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติเพื่อมุ่งมรรคผลพระนิพพาน ได้เอามนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ มุ่งพระนิพพานอย่างเดียว ถึงแม้เราจะกราบท่านเป็นร้อยครั้งพันครั้ง ก็เป็นบุญเป็นกุศล

ท่านเป็นพระปฏิบัติที่ดีที่เยี่ยมยอด...

ตั้งแต่ออกบวชจนรู้ว่าตัวเองเป็นมะเร็งขั้นสุดท้าย ก็ปลงสังขารเลย ไม่ไปรักษาที่โรงพยาบาล มุ่งการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเตรียมตัวลาละสังขาร

จิตใจท่านดีมาก สุดยอดเลย ท่านไม่กลัวตายน่ะ แล้วท่านก็ไม่แสดงทุกขเวทนาทางร่างกาย

เราจะเห็นได้จากสีหน้า แววตา และร่างกายที่ไม่แสดงออกซึ่งความกระวนกระวาย ถ้าเอานอนในลักษณะไหนก็อยู่ในลักษณะนั้น

ท่านมีสติสัมปชัญญะดีมากจริง ๆ พระที่ไปดูแลอุปัฏฐากเกิดความเคารพ ความเลื่อมใสทุก ๆ คน เวลาลาละสังขารท่านก็จากไปเหมือนกับคนนอนหลับที่มีความสุข ไม่กระวนกระวายเลย

ท่านพระอาจารย์มหาโชติเคยฝึก เคยปฏิบัติอย่างเข้มข้นที่วัดแพร่ธรรมารามสมัยเมื่อ ๓๐ กว่าปีก่อน สมัยนั้นองค์พ่อแม่ครูอาจารย์ก็พาฝึกพาปฏิบัติอย่างเข้มข้น ท่านก็เอาปฏิปทานั้นมาเป็นการประพฤติ การปฏิบัติ การทำความเพียร

เมื่อวาระสุดท้าย... หลวงพ่อกัณหาก็จึงได้รับท่านมาเพื่อลาละสังขารปลงสังขารที่นี่ เพราะท่านเป็นพระที่ดีก็ควรได้รับในสิ่งที่ดี ๆ

พระอย่างหลวงพ่อมหาโชติถึงเป็นพระที่หากราบหาไหว้ได้ยาก

หมายกำหนดการประชุมเพลิงท่านพระมหาโชติก็คือวันที่ ๒๙ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ เวลา ๑๑ โมง ก็สวดมาติกาบังสุกุล เพราะว่ามันจวนจะเข้าปีใหม่ ประชาชนจะเดินทางไปในทิศทั้ง ๔ ถ้าใครว่างก็บอกต่อ ๆ กัน

การประพฤติปฏิบัติธรรมนี้ ทุก ๆ คนต้องประพฤติปฏิบัติธรรม เพราะว่าชีวิตของเราทุก ๆ คนส่วนใหญ่ก็ไม่เกินร้อยปี ทุกคนก็ต้องจากโลกนี้ไป ถึงแม้เราจะบำรุงรักษาอุปัฏฐากอย่างไรก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายไปในที่สุด

ถ้าเราไม่ประพฤติปฏิบัติธรรม เราไม่เดินตามรอยของพระพุทธเจ้า ชื่อว่าเป็นโมฆะบุรุษ

การทำมาหากินนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น แต่สิ่งที่จำเป็นมากกว่านั้น คือการปฏิบัติธรรมเพื่อมุ่งมรรคผล มุ่งพระนิพพาน

ถ้าเรามุ่งแต่ความสุขทางร่างกาย ถือว่าชีวิตนี้มันยังไม่ประเสริฐ

เราต้องทำมาหากินด้วยการไม่ทำบาปทั้งปวง สร้างบารมีไปพร้อม ๆ กัน... เพราะการประพฤติการปฏิบัติธรรมนั้น มันจะแยกออกจากการประกอบอาชีพ การทำมาหากินไม่ได้

การทำงานนี้ถือว่าเป็นบารมีที่เราจะได้เสียสละ ได้อดได้ทน เพราะมนุษย์เราติดในความสุข ความสะดวก ความสบาย ความเอร็ดอร่อย

การปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องส่วนตัว เป็นเรื่องของเราเอง ไม่มีใครมาประพฤติให้เราได้ ปฏิบัติให้เราได้ ***"ให้เราขวนขวาย ตั้งใจ รับผิดชอบนะ..."***

ต้องรับผิดชอบ ต้องเน้นที่ปฏิปทาของเรา...

ถ้าปฏิปทาของเราดี
ถ้าความรับผิดชอบของเราดี
ถ้าความอดทนของเราดี
ถ้าความขยันของเราดี
ถ้าความซื่อสัตย์ของเราดี
ทุกอย่างก็ต้องดำเนินไปด้วยดี
เพราะเรื่องปฏิปทา เรื่องความประพฤตินี้เป็นสิ่งที่สำคัญ

เราดูตัวอย่างพระพุทธเจ้า... ปฏิปทาของท่านดี
เราดูตัวอย่างพระอรหันต์... ปฏิปทาของท่านดี

เราดูตัวอย่างครูบาอาจารย์ที่ท่านได้บรรลุมรรคผลพระนิพพาน ท่านปรารภธรรม ท่านไม่ปรารภโลก หัวใจของท่านไม่มีอามิส ไม่มีลาภยศ สรรเสริญ มีแต่ธรรม มีแต่การเสียสละ มีแต่ไม่ตามจิตตามใจของตัวเอง

มนุษย์เราถ้าตามใจ ตามอารมณ์ตัวเองเรียกว่า ***"มนุษย์ไม่มีปัญญา ไม่ได้พัฒนา..."***

ถ้าเรามาแสวงหาความถูกใจ แสวงหาความที่ได้ตามปรารถนานั้น นั่นไม่ใช่พระธรรม มันเป็นทางโลก

พระพุทธเจ้าถึงให้เรามองให้เกิดปัญญา มองเห็นคนเกิดเป็นคนตาย มองเห็นหนุ่มสาวเป็นคนแก่ มองเห็นความสุขสะดวกสบายเป็นความทุกข์ยากลำบาก...

เราถึงต้องมีปฏิปทาคือหน้าที่ของเรา คือเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ตามที่เราได้ประพฤติปฏิบัติ ที่เราได้สมาทาน

คนเราน่ะ... ธรรมชาติมันสมดุลดี ไม่เหมือนภพภูมิอื่น มีความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย มีพลัดพราก มีหนาว มีร้อนอะไรทุกอย่างที่ให้เราได้พัฒนาใจ

การพัฒนาใจของเรานั้น ก็คือรักษาศีล ๕ ยิ่งกว่าชีวิต รักษาศีล ๘ ยิ่งกว่าชีวิต รักษาศีล ๑๐ ยิ่งกว่าชีวิต รักษาศีล ๒๒๗ ยิ่งกว่าชีวิต

ถ้าเราเป็นคนไม่มีศีล ชีวิตนี้มันก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะไม่ได้สร้างบารมี ไม่ได้สร้างประโยชน์เพื่อมรรคผลพระนิพพาน

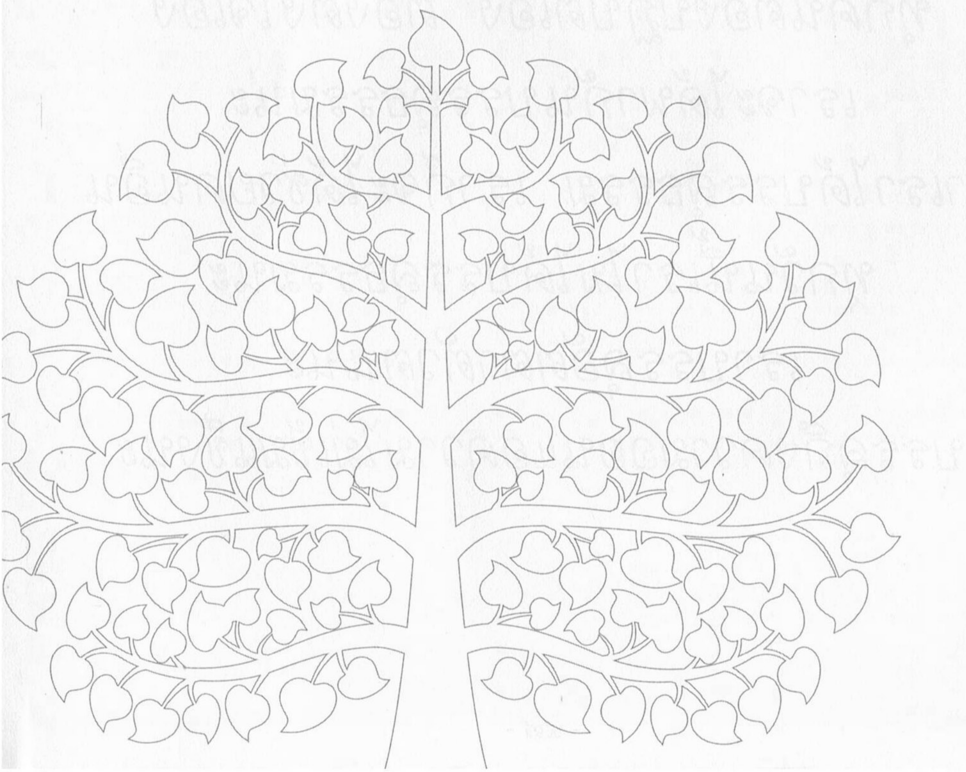
ขออำนวยพรที่ญาติโยมมาปฏิบัติธรรม มาบำเพ็ญบุญบำเพ็ญกุศลถวายให้กับท่านพระอาจารย์มหาโชติ ท่านได้ทำสิ่งที่ดีที่ประเสริฐ...

ผลบุญกุศล จงได้อำนวยพรให้ท่านเข้าถึงความสุข เข้าถึงพระนิพพานด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญ...

พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่องค์พ่อแม่ครูอาจารย์เมตตาให้นำมาบรรยาย
ในงานสวดพระอภิธรรมและบำเพ็ญกุศลพิเศษ หลวงพ่อมหาโชติ ภทฺทธมฺโม
ค่ำวันที่ ๒๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙
ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

ทุกคนต้องปฏิบัติเอง ต้องตั้งใจเอง
เราจะได้พากันบรรลุธรรมน่ะ
ถ้าเราได้บรรลุธรรม เราก็จะได้ช่วยคนอื่น
ทุกวันนี้เราไม่ได้บรรลุธรรมนะ
เราบรรลุอัตตาตัวตนนะ
บรรลุถึงความอ่อนแอความไม่เข้มแข็งนะ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ
ท่านให้พากันเข้าใจ
ใจของเราจะได้สงบ
เศรษฐกิจของเราถึงจะพอเพียง
เราไม่ต้องไปคิดมัน
ใครจะรวยล้นฟ้า ก็ช่างหัวเขา
เวลาเค้าตายแล้ว
ก็ไม่ได้เอาเงินเอาสตางค์ไปหรอก

เพชรน้ำหนึ่ง

วันนี้เป็นวันที่บำเพ็ญกุศลพิเศษเพื่อน้อมถวายน้อมบูชาพระอาจารย์มหาโชติ ที่ได้ลาละสังขารเมื่อเช้าวานนี้

พระอาจารย์มหาโชติ ภทฺทธมฺโม เป็นพระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติเพื่อมุ่งมรรคผลนิพพาน เป็นพระปฏิบัติที่หาได้ยาก เป็นเพชรน้ำหนึ่งเป็นตำนานของวัดแพร่ธรรมาราม

เมื่อรู้ว่าตัวเองเป็นมะเร็งขั้นสุดท้าย ท่านก็ปลงสังขารเลย ไม่ไปรักษาที่โรงพยาบาล ท่านสั่งว่า... เวลาท่านจะตายไม่ให้เอาสายยางพะรุงพะรัง ท่านเป็นพระใจเด็ด ปฏิบัติดี พระอุปัฏฐากยิ่งอุปัฏฐากก็ยิ่งเลื่อมใส เพราะท่านไม่แสดงความทุกข์ทางจิตใจ สมาธิท่านจะดีจะนิ่ง ใจท่านจะใส มองเห็นจากดวงตา ท่านก็มีสติรับรู้ ใครไปใครมาท่านก็รู้ แต่ท่านไม่แสดงความยินดียินร้ายกับใคร ท่านถึงเป็นพระที่ควรเคารพกราบไหว้ เป็นผู้เดินตามรอยพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง

พ่อแม่ครูอาจารย์ คณะสงฆ์ จะสวดพระอภิธรรม บังสุกุล แสดงพระธรรมเทศนาทุกคืน โดยจะประชุมเพลิงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๙ สวดมาติกา บังสุกุล แสดงธรรมเวลา ๑๑ นาฬิกา ไม่เกินเที่ยงก็คงจะนำสรีระไปประชุมเพลิง พ่อแม่ครูบาอาจารย์ที่เดินทางไกลจากทิศทั้ง ๔ จะได้กลับวัดไม่ดึกเกิน

มนุษย์เราคือผู้ที่ประเสริฐ ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์อาการครบ ๓๒ มีโอกาสมีเวลาที่จะทำมาหากินและปฏิบัติธรรมไปพร้อม ๆ กัน เพราะสังขารร่างกายนี้เป็นของใช้ชั่วคราว ถึงแม้เราจะบำรุงขนาดไหนทุกคนก็ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย

พระพุทธเจ้าถึงให้เราทุกคนพากันประพฤติปฏิบัติธรรม ไม่ว่าเราจะเป็นเด็ก เป็นหนุ่มสาว เป็นผู้ใหญ่วัยชรา ทุกคนต้องพากันปฏิบัติธรรมกันหมด เพราะชีวิตนี้คือการสร้างความดี สร้างบารมี สร้างคุณธรรม

ปัญหาต่าง ๆ ในโลกนี้มันอยู่ที่ตัวของเราทุก ๆคนที่พากันสร้างปัญหา และพากันมาแก้ปัญหาสมณะที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ ถึงอยู่ในการปฏิบัติ อยู่ในปฏิปทาของเราทุกคน

การปฏิบัติธรรมนี้เป็นของง่าย ไม่ยาก ที่ยากเพราะเราทำไม่ถูก เอาแต่ใจตัวเอง เอาความอยาก เอากิเลสเป็นที่ตั้ง มันตรงข้ามกับธรรมะ ตรงข้ามกับที่พระพุทธเจ้าสอน

เราทุกคนส่วนใหญ่ยังไม่รู้ทุกข์ ไม่รู้เหตุของทุกข์ ชอบทำอะไรตามใจตัวเอง ตามปรารถนา ทำตามใจชอบ ไปที่ชอบที่ชอบ ไม่ได้ทำตามพระพุทธเจ้า

ทุกคนเอาแต่ความสะดวกสบาย ส่วนใหญ่ไม่มีใครคิดว่าความเหนื่อยยากลำบาก ความอดทน ความรับผิดชอบเป็นสิ่งดี ทำให้เราได้ละความเห็นแก่ตัว ถ้าไม่มีสิ่งนี้จะเอาบารมีมาจากไหน เพราะทุกคนตกอยู่ในความหลงสุข เป็นมหาขี้เกียจ เป็นมหาขี้คร้าน คือขี้เกียจมาก มหาคือใหญ่ คือมาก

การที่จะเดินตามธรรมเดินตามพระพุทธเจ้า เราต้องทวนกระแสความขี้เกียจขี้คร้าน ต้องเพิ่มความขยัน ความอดความทน เพิ่มความเพียรทุกเมื่อ ทุกเวลา ทุกอิริยาบถ เพราะการปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องสำคัญ เป็นเรื่องรีบด่วน เป็นข้อสอบที่เราต้องแก้ไข

การปฏิบัติธรรมของเราทุกคนมีสิทธิ์ที่จะทำได้ทุกคน เป็นเรื่องการกระทำของเราเอง ไม่ว่าเราจะเป็นพระหรือโยมก็สิทธิ์พอกัน จะทำหรือไม่ทำเท่านั้น ที่เราพากันคิดว่า เราไม่มีเวลานั้นไม่จริง เพราะทุกอย่างต้องปฏิบัติด้วยศีล สมาธิ ปัญญา ทำกิจทุกอย่างด้วยศีล สมาธิ ปัญญา พระก็ปฏิบัติเต็มที่ โยมก็ทำที่บ้านเต็มที่เหมือนกัน

ถ้าเราทำตามใจตัวเอง จิตใจจะไม่เสียสละ ไม่มีพลัง เพราะศีลของเราไม่ดี สมาธิไม่แข็งแรง เราไม่มองให้เกิดปัญญา มองแต่แง่เดียว ถ้าเรามองสองแง่จะมีคำตอบ สอบผ่าน เช่น มองเห็นคนเกิดก็เห็นคนตาย เห็นคนดีในคนไม่ดี เห็นคนไม่ดีในคนดี ทุกอย่างมองให้เกิดปัญญาได้ ต้องเกิดจากภาคปฏิบัติ เกิดจากการอบรมบ่มอินทรีย์ ถ้าไม่อย่างนั้นเราจะมีแต่ปัญญา ไม่มีศีล ไม่มีสมาธิ จิตไม่มีกำลัง **“ศีล สมาธิ ต้องอบรมบ่มอินทรีย์ด้วยภาคปฏิบัติ”**

ชีวิตของเรากว่าจะเป็นพระอริยเจ้าได้นั้นไม่ง่าย...

คนเรามักง่าย ชอบง่าย ๆ เราคิดอย่างนี้ไม่ได้ ไม่ดี ไม่ใช่ทางเดินของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ทางเดินของพระอรหันต์

ถ้าเราทำตามพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ถ้าเป็นโยมก็จะไม่ยากจน ถ้าเป็นนักบวชก็ต้องได้บรรลุมรรคผลนิพพาน มีอริยทรัพย์

ปฏิปทาเป็นเรื่องสำคัญ จำแนกทุกคน... ถ้าปฏิปทาดีก็ส่งเราไปทางดี ปฏิปทาไม่ดีก็ส่งเราไปทางต่ำ

ทุกท่านทุกคน พระพุทธเจ้าจึงให้กลับมามองตัวเอง อย่าไปมองคนอื่น ถ้ามองคนอื่นก็เพื่อช่วยเหลือ เพื่อให้ด้วยเมตตา ถ้าเรามองด้วยใจมานะ ก็จะจับผิดดูแคลน เป็นบาป ผิดศีล

คนเราต้องทำความดี มีความสุขกับการทำความดี (ทำดีอย่างสนุกเป็นสุขเมื่อทำดี หลวงพ่อพุทธทาสบอก) เวลาทำงานก็มีความสุขเพราะทำดีกับงาน ทำงานด้วยความดี ละความเห็นแก่ตัวไปด้วย

มีความสุขให้กับทุกคนด้วยเมตตา สงสาร มีความสุขกับการเจริญอานาปานสติ คือฝึกหายใจเข้าออกให้สบายทุกอิริยาบถ เพื่อเป็นบ้านพักทางจิตใจ **“บ้านทางกายก็มีแล้ว บ้านทางใจให้ใจได้พักกับลมหายใจ”**

ถึงจะเป็นคนมีหลักในการปฏิบัติ คือฝึกหายใจเข้าออกให้สบายทุกอิริยาบถ ทุกลมหายใจเรื่อย ๆ จะได้จับหลักในการปฏิบัติ

เราดีใจ...เราก็กลับมาหายใจเข้าออกสบาย เราเสียใจ...เราก็กลับมาหายใจเข้าออกสบาย เขานินทา...ก็กลับมาหายใจเข้าออกสบาย เขาสรรเสริญ... ก็กลับมาหายใจเข้าออกสบาย ทุกอย่างเป็นอนิจจัง ไม่เที่ยง เป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวตน ต้องมีหลักปฏิบัติให้ถูกต้อง ความดับทุกข์อยู่ในการปฏิบัติอย่างนี้แหละ

เรามีสตางค์น้อย ถ้าเรารู้จักเดินตามรอยพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ชีวิตของเราก็เข้าถึงความดับทุกข์ได้ตั้งแต่ยังไม่ตาย ไม่สงสัยว่าโลกนี้ตายแล้วจะไปไหน ถ้าทำอย่างนี้แล้วจะได้คำตอบเอง

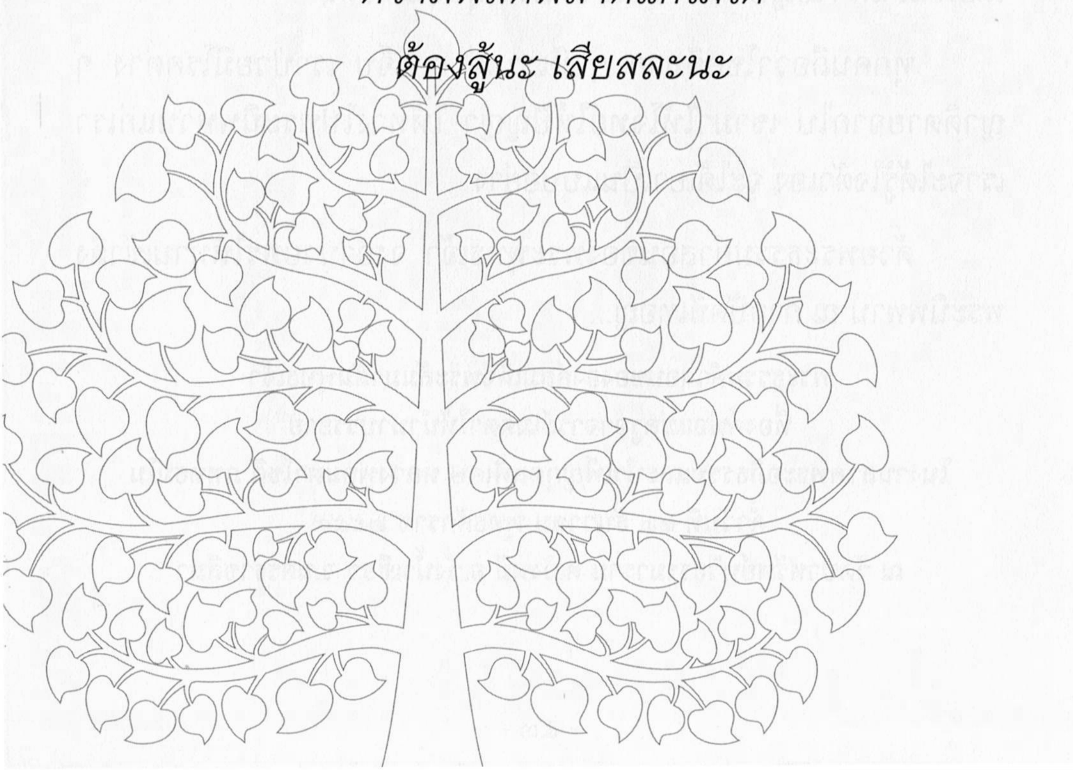
พระพุทธเจ้าท่านตรัสให้พวกเราว่า *"เมื่อเรายังไม่พบญาณได้แล่นท่องเที่ยวไปในสงสารเป็นอเนกชาติ"* เรายังไม่รู้จักใจของเราเลยพาเราสร้างปัญหา สร้างภพชาติ สร้างทุกข์ไม่จบสิ้น

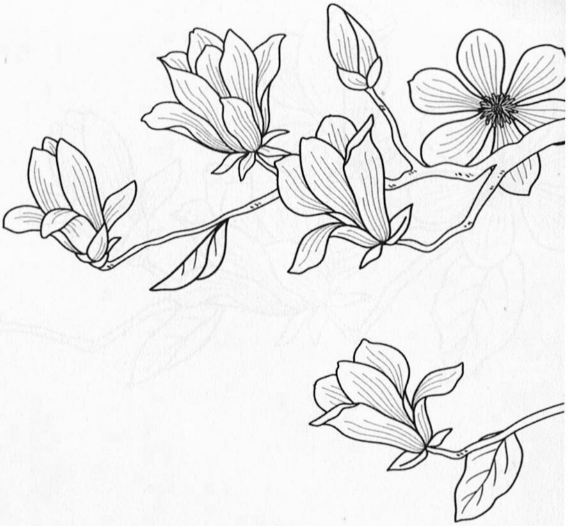
ทุกคนถือว่าโชคดีมาก ๆ ที่เราแก่ เราเจ็บ เราป่วยมีโรคต่าง ๆ ญาติตายจากไป เขามาให้โจทย์ให้ปัญญา ให้ทางไปพระนิพพานแก่เรา เราจะได้รู้ใจตัวเอง จะได้เอาเป็นแบบอย่าง

ด้วยพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จงอำนวยพรให้ท่านเข้าถึงพระนิพพาน ณ กาลบัดนี้เทอญ...

พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ที่องค์พ่อแม่ครูอาจารย์เมตตาให้นำมาบรรยาย
ในงานสวดพระอภิธรรมและบำเพ็ญกุศลพิเศษ หลวงพ่อมหาโชติ ภทฺทธมฺโม
ค่ำวันที่ ๒๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙
ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

ปัญหาต่างๆ มันทำให้เราเกิดสติ เกิดสมาธิ เกิดปัญญา
มันคิดไม่ได้ก็พักยกไว้ก่อน
ให้มีความสุขในการหายใจเข้า
มีความสุขในการหายใจออก
เดี๋ยวมันก็คิดได้
เพราะของทุกอย่างมันต้องแก้ปัญหาได้หมดทุกเรื่อง
แก้ไม่ได้ไม่มี
แก้ไม่ได้ก็มีแต่ความแก่ ความเจ็บ ความตาย...แก้ไม่ได้
ความพลัดพลาดแก้ไม่ได้
ต้องสู้นะ เสียสละนะ

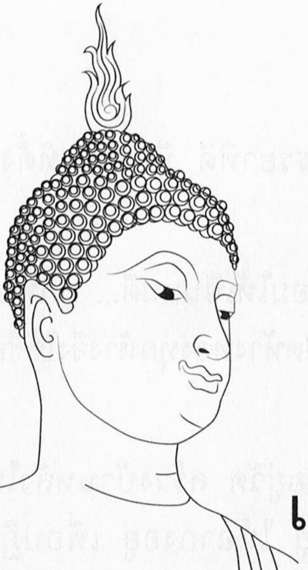

การเสียสละจึงเป็นธรรมะที่ยิ่งใหญ่
ความอาลัยอาวรณ์ มันทำให้ปัญญาเราเกิดไม่ได้
ทำให้เราละตัวละตนไม่ได้
ชีวิตของเรามันเลยคิดเรื่องดี ๆ ไม่ออก
เพราะคนเราจะละกิเลสได้แต่ละครั้งแต่ละตอน
มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ของทุกท่านทุกคน

เรามาตามพระพุทธเจ้า
พระพุทธเจ้าเป็นคนที่ขยันที่สุดในโลก
เป็นผู้ให้ เราเกิดมาต้องเป็นผู้ให้
ให้ลูกให้หลานให้ภรรยาสามีให้ทุกคนน่ะ
ถ้าเราไม่เป็นผู้ให้เราก็เป็นคนไม่ดีนะ
ถ้าเราเป็นผู้ให้เราจะเป็นคนรวยด้วยนะ
เราต้องเป็นผู้ให้
บางคนคิดว่า ถ้าเราเป็นผู้ให้เราก็เสียเปรียบ
ถ้าเสียเปรียบพระพุทธเจ้าก็เสียเปรียบก่อนเค้า
ในหลวงก็เสียเปรียบก่อนเขา...ใช่มั้ย เห็นด้วยมั้ย

เตี่ยธีระพงศ์ สุสัณฐิตพงษ์

วันนี้เป็นวันบำเพ็ญบุญกุศลพิเศษให้โยมเตี่ยธีระพงศ์ สุสัณฐิตพงษ์ ซึ่งเป็นโยมเตี่ยของโยมสโนไวท์ โยมณัฐ โยมนาย โยมไหม ที่ได้ลาละสังขารจากเราทุกคนไป

โยมเตี่ยเป็นคนดี เมื่อตอนเวลา ๑๑ โมงเช้า ยังได้รับศีลรับพรกับหลวงพ่อ ตอนค่ำเวลาประมาณ ๒ ทุ่ม ก็ได้ลาละสังขาร

โยมเตี่ยเขาทำใจได้...

ใครทุกคนถามเขาว่า *โยมเตี่ยสบายไหม..?* เขาตอบว่าสบาย... *ป่วยไหม..?* เขาตอบว่าไม่ได้เป็นอะไร... เขาทำจิตทำใจได้ว่าท่านไม่ได้เป็นอะไร อย่างนี้ถือว่าดีมาก ประเสริฐมาก

หลาย ๆ ปีที่ผ่านมาโยมเตี่ยดีมาก ตั้งอยู่ในศีล ในธรรม ในคุณงามความดี ท่านเป็นคนกตัญญูกตเวทีต่อพ่อต่อแม่ สิ่งที่เขาคิดถึงก็คือพ่อแม่

โยมเตี่ยนี้ถือว่าเป็นคนที่โชคดีที่ได้ภรรยาที่ดี มีภรรยาที่ตั้งมั่นในศีล ในธรรม ในคุณงามความดี

ลูกที่เกิดมา ๔ คน ได้รับการหล่อหลอมให้เป็นคนดี... ลูกทุกคนเขาภูมิใจในคุณแม่ของเขา คือ คุณแม่ทิพย์ เปิดห้างทองทุกห้างจึงใช้ชื่อว่า ห้างทองแม่ทิพย์ ๑, ๒, ๓ ...

ลูกทุกคนเป็นคนดีมาก... เอาเตี่ยมาอยู่วัด สร้างบ้านหลังใหญ่หลังโต เหมือนกับที่ว่าการจังหวัดให้เตี่ยอยู่ ให้อากงอยู่ เพื่อปฏิบัติธรรมจนถึงวาระสุดท้ายของเตี่ย โยมเตี่ยจึงชื่อได้ว่าเป็น **“สุคโต”** อยู่ก็ดีจากไปก็ดี ถือว่าเป็นประวัติศาสตร์จบลงด้วยความสง่างาม

วันนี้องค์พ่อแม่ครูอาจารย์ คณะสงฆ์ ลูกหลาน ญาติพี่น้อง ญาติธรรม ได้บำเพ็ญกุศลพิเศษให้ จะสวด ๔ คืน วันเสาร์ที่ ๑๕ ตุลาคม เวลา ๑๑ นาฬิกา สวดมาติกา บังสุกุล แสดงธรรมพร้อมที่จะประชุมเพลิง

ชีวิตของทุก ๆ คนที่เกิดมา ถือว่าเป็นชีวิตที่ประเสริฐ เกิดมาเพื่อบำเพ็ญอินทรีย์บารมี สร้างมรรคผลพระนิพพาน มาตัดกรรมตัดเวรตัดภพน้อยภพใหญ่

ให้ทุกท่านทุกคนพากันเข้าใจ เราทำงาน ทำมาหากิน ต้องทำพร้อมกับประพฤติปฏิบัติตัวเองเพื่อมรรคผลนิพพาน ถ้าเราเอาแต่ทางวัตถุอย่างเดียว เอาทางร่ำรวยอย่างเดียว เอาความสุขสะดวกสบายอย่างเดียวมันดับทุกข์เพียงส่วนเดียวคือเรื่องของกาย ***“พระพุทธเจ้าจึงให้เรามาทำอะไรทุกอย่างในโลกนี้เพื่อเสียสละ...”***

เราเรียนหนังสือ เราทำงาน เราเกี่ยวข้องกับใคร เราพูด เรารักษาศีล นี้ก็เพื่อเสียสละ

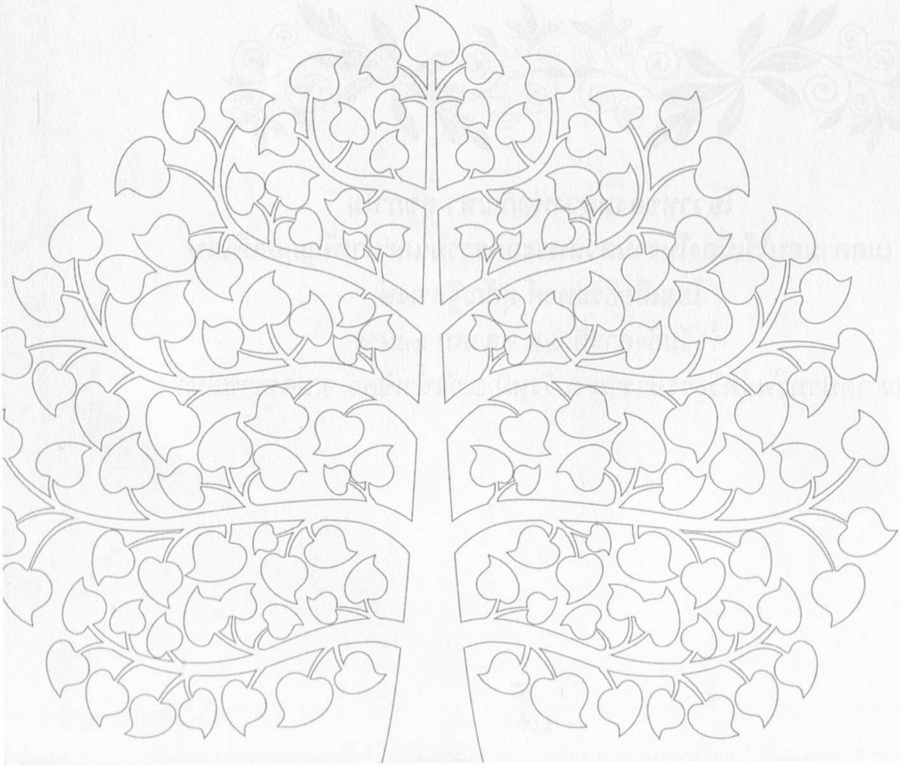
คำว่าเสียสละนี้เป็นคำที่ยิ่งใหญ่... คนเราถ้าเราไม่เสียสละ ทุกอย่างจะมีโทษกับเราทั้งกาย วาจา จิตใจ คนที่ไม่เสียสละนั้นเป็นคนนอนไม่หลับ มีความเครียด ทุกข์กับเรื่องรถ เรื่องบ้าน เรื่องลูกหลาน เรื่องเงิน เรื่องทรัพย์สมบัติ

ถ้าเราเสียสละแล้ว เราจะไม่มีคำว่าจน

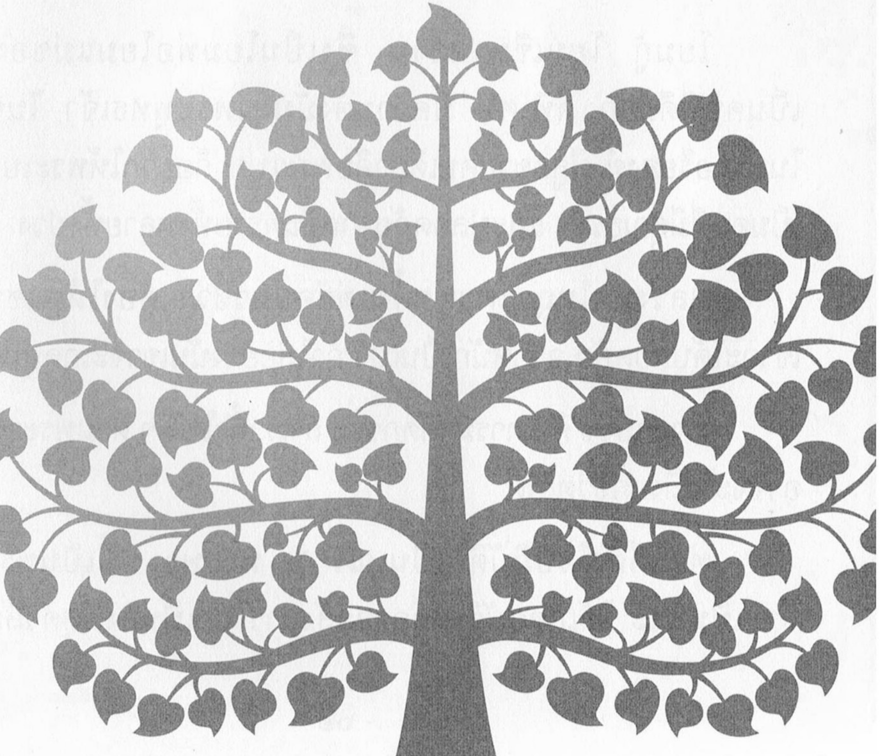
ให้ทุกท่านทุกคนที่เกิดมาเป็นมนุษย์นี้ถือว่าเป็นผู้ที่ประเสริฐ ให้ทุกคนเข้าใจว่า เราเกิดมาเพื่อปฏิบัติธรรม เพื่อมรรคผลพระนิพพาน...

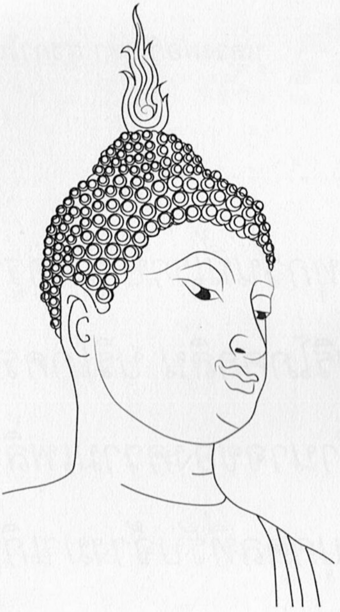
โอวาทของหลวงพ่อกัณหา สุขกาโม
เมตตามอบไว้เนื่องในงานสวดพระอภิธรรมและบำเพ็ญกุศลพิเศษ
โยมเตี่ยธีระพงศ์ สุสัณฐิตพงษ์
ค่ำวันอังคารที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๙
ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

คนเราเกิดมามันต้องเสียสละ
สร้างความดี สร้างบารมี สร้างคุณธรรม
ถ้าเราเป็นผู้เอา เรียกว่าเผ่าพันธุ์ของความเป็นมนุษย์
เพราะมนุษย์เราเกิดมากิเลสมากเหลือเกิน
อย่างคนนั้นก็กิเลสมาก
คนนี้ก็กิเลสมาก ทั่วทั้งโลกก็กิเลสมาก
ทั่วทั้งโลกมันเลยเห็นว่าเป็นเรื่องธรรมดา
ที่จริงแล้ว...พระพุทธเจ้าบอกว่ามันไม่ใช่เรื่องธรรมดา
มันเป็นเรื่องที่ต้องแก้ไข

เพราะทุกวันนี้เราบริโภครูป
บริโภคเสียง บริโภคกลิ่น บริโภครส
เรียกว่าตกอยู่ในอำนาจของความเพลิน
เป็นบุคคลที่รับจ้างมาเกิด
ไม่ได้เกิดมาเพื่อสร้างบารมี

พระคมิก ฐิตาโภ

วันนี้เป็นวันบำเพ็ญบุญกุศลพิเศษให้กับพระเบลล์ "พระคมิกฐิตาโภ" (กิจธเนศพร)

โยมกู้ โยมเขียวหวาน ซึ่งเป็นโยมพ่อโยมแม่ของพระเบล เป็นคนที่ดีมาก ดีพิเศษ มีความตั้งมั่นในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์ มีลูกชายคนเดียวคือพระเบล ก็อยากให้พระเบลเป็นคนดี เป็นคนที่มีคุณธรรม และปลอดภัยจากอันตรายทั้งหลายทั้งปวง

หลวงพ่อใหญ่ เคยพูดตั้งแต่ก่อนบวชว่า ต้องให้ลูกชายมาบวช เขาจะได้ปลอดภัย จากหนักเป็นเบา ถ้าไม่อย่างนั้นเขาจะเกิดอุบัติเหตุได้

เรามาบวช คือ การมาตัดกรรม ถ้าเราตั้งใจดี ๆ ตามพระพุทธเจ้า เรา อาจจะไม่ถึงแก่ชีวิตก็ได้

ท่านก็ตั้งใจปฏิบัติ เป็นเณร ๒ พรรษา ปีนี้เป็นพรรษาที่ ๓ บวชเป็นพระ ได้เกิดอุบัติเหตุลาละสังขารไป เป็นสิ่งที่สุดวิสัย โยมพ่อ

โยมแม่ พ่อแม่ครูบาอาจารย์ก็ช่วยเหลืออย่างเต็มที่ แต่ก็ยังไม่พ้นบ่วงมัจจุราช

"อาม่า" แม่ของโยมกู้ก็ดีมาก... หลานบวชก็มาบวชถือศีลปฏิบัติธรรมอยู่กับพระเบลด้วย

อากง อาม่าของพระเบลเป็นคนที่ดีมาก ซึ่งสอนให้โยมกู้และญาติพี่น้องได้เป็นคนดี

โยมกู้เป็นคนดีของคนเชียงคำ เป็นอดีตนายกเทศมนตรีทุกกาลทุกสมัย สุดท้ายก็สละตำแหน่งเพื่อประพฤติปฏิบัติธรรม ลูกบวชอยู่วัด ตัวเองก็ปฏิบัติดีอยู่ที่บ้าน โยมหมวยก็ได้มีโอกาสพิเศษ เพราะต้องดูแลอาม่า เพราะอาม่าไม่ไปไหน อยู่ปฏิบัติกับพระเบลล์

พระเบลล์ท่านก็มีอายุขัยเพียงเท่านี้ ถึงเราทุกคนจะช่วยกันก็สุดวิสัยที่จะช่วยเหลือได้

เรื่องกรรม เรื่องเวร เรื่องอดีตที่ทุกคนได้พากันสร้างมาตั้งแต่อดีตชาติ แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน ก็ยังรับวิบากกรรม

ทุกคน... พระพุทธเจ้าให้เรามาตัดกรรม

เราจะตัดกรรมของเราอย่างไร..? การตัดกรรม ก็คือ ไม่ทำตามความอยาก ตามความโลภ ตามความโกรธ ตามความหลง เพราะเรามาเอาพระพุทธเจ้า เอาพระธรรม เอาพระอริยสงฆ์เป็นแบบอย่าง มาเอาศีลคือทางสายกลาง เอาสมาธิคือความหนักแน่น

เราทุกคนจิตใจไม่หนักแน่น ไม่เข้มแข็ง จิตใจอ่อน...

ธรรมะของพระพุทธเจ้านั้นเป็นสิ่งที่ทวนกระแส เราตามใจตัวเองไม่ได้ ตามอารมณ์ตัวเองไม่ได้

เราทุกคนก็พากันเข้าใจ... ภาคปฏิบัติต้องตั้งอกตั้งใจ ถ้าไม่เช่นนั้นก็จะตัดกรรมตัดเวรไม่ได้ เพราะกรรมใคร เวรใคร ทุกคนต้องแก้ไขเอง

คนเราเกิดมาเป็นมนุษย์ไม่ถึง ๑๐๐ ปี ทุกคนก็ต้องจากโลกนี้ไป

สิ่งสำคัญที่สุดคือ เรามาตัดกรรมตัดเวร เพื่อมาหยุดภพ หยุดชาติน้อยใหญ่

ทุกคนต้องทำได้ ปฏิบัติได้ ต้องเหนื่อยยากลำบากด้วยการประพฤติปฏิบัติ

คนเราศีลทุกข้อนี้คือมรรคผลนิพพาน... ความหนักแน่น ความเข้มแข็งนี้แหละคือมรรคผลนิพพาน

สมาธิไม่ดีปัญญาเกิดไม่ได้ เราต้องปฏิบัติทุกอิริยาบถ จะเอาแต่นั่งสมาธิเดินจงกรมไม่เพียงพอ

การปฏิบัติธรรมของเราให้ทุกคนเข้าใจ...

เราเกิดมาเป็นมนุษย์เราต้องปฏิบัติธรรมะ เพราะธรรมะนี้คือความบริสุทธิ์ ธรรมนี้ไม่ใช่ผู้หญิงผู้ชาย ไม่ใช่เด็กหรือคนแก่ ถ้าจิตใจของเราทุกคนไม่มีความโลภ ความโกรธ ความหลง เขาจะสลัดคืนทุกอย่าง

หัวใจของคนไม่มีหนุ่มหรือแก่ ไม่มีเชื้อชาติ ถ้าเราแยกจิตจากกายก็จะเข้าถึงความหมายแห่งความมีตัวตนหรือไม่มีตัวตน

การปฏิบัติธรรมของเราก็คือการมาเสียสละ... อย่างเราทำงานก็คือการมาเสียสละ เราทำอย่างนี้ เราก็จะได้ทั้งวัตถุข้าวของเงินทอง ลาภ ยศ สรรเสริญ และได้ทั้งคุณธรรม

พระพุทธเจ้าท่านไม่ให้เราทิ้งบ้านหนีบ้าน เราปฏิบัติดีที่บ้าน ที่ครอบครัว เราก็ปรับความเห็นเราให้ถูกต้อง

ส่วนใหญ่เรายังพากันเข้าใจผิดว่า ปฏิบัติธรรมต้องมาบวช ต้องมาอยู่วัด

การปฏิบัติธรรม... สำหรับนักบวชก็อยู่ที่วัด สำหรับโยมก็อยู่ที่บ้าน

ถ้าเราปฏิบัติธรรม เราจะมีความสุขเพิ่มขึ้นอีกในชีวิตประจำวัน เราจะได้เสียสละทั้งกาย วาจา ใจ นั่นแหละความสุข นั่นแหละทางไปนิพพาน

เรามาพัฒนาเผ่าพันธุ์มนุษย์ของเราให้มันดีให้มันประเสริฐ เราจะมาเอาความหลงเป็นที่ตั้งไม่ได้ เอาอัตตาตัวตนเป็นที่ตั้งไม่ได้

ศีลนี้คือปฏิปทาของเรา คือทางสายกลางของเรา

ที่เราบังคับตัวเองไม่ได้ คอนโทรลตัวเองไม่ได้ นี้คือความล้มเหลวของชีวิต

เราต้องรู้จักข้อวัตรปฏิบัติ ถ้าไม่เหนื่อย ไม่ลำบากก็ไม่ได้เสียสละ

เราต้องขอบใจทุกสิ่งทุกอย่างที่มาขัดใจเรา ที่เป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เราได้เสียสละ นี้คือข้อสอบ คือข้อปฏิบัติที่เขาออกข้อสอบเพื่อให้เราได้ปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

ถ้าเราไม่ได้ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าสอน เราก็ไม่ได้ตัดกรรมตัดเวร ธรรมทั้งหลายเกิดจากเหตุจากปัจจัย

เราเอาแต่ความสุขความสบายทางวัตถุ... ความสุขทางกายมันเป็นของไม่จีรังยั่งยืน

ภัยในวัฏฏสงสารเป็นสิ่งที่น่ากลัว ที่จะต้องเวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อย ๆ ไม่มีวันจบสิ้น

เราทุกคนมีความประมาทเพลิดเพลิน พากันตกนรกในชีวิตประจำวันโดยที่ไม่ได้พากันพัฒนาจิตใจ ตัดกรรมตัดเวรที่เราตัดได้ เพราะเราไม่ทำอะไรตามความอยาก กรรมเวรมันบีบคั้นเราทุกคน เราก็พากันมองไม่เห็น เพราะเรามีความอยากมาก โลภมาก...

พระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่องค์พ่อแม่ครูอาจารย์
เมตตาให้นำมาบรรยายในงานสวดพระอภิธรรมและบำเพ็ญกุศลพิเศษ
ให้แก่พระคมิกฐิตาโภ (กิจธเนศพร)
ค่ำวันเสาร์ที่ ๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙
ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

บุคคลที่เราจะรับผิดชอบมีแต่พ่อแต่แม่น่ะ

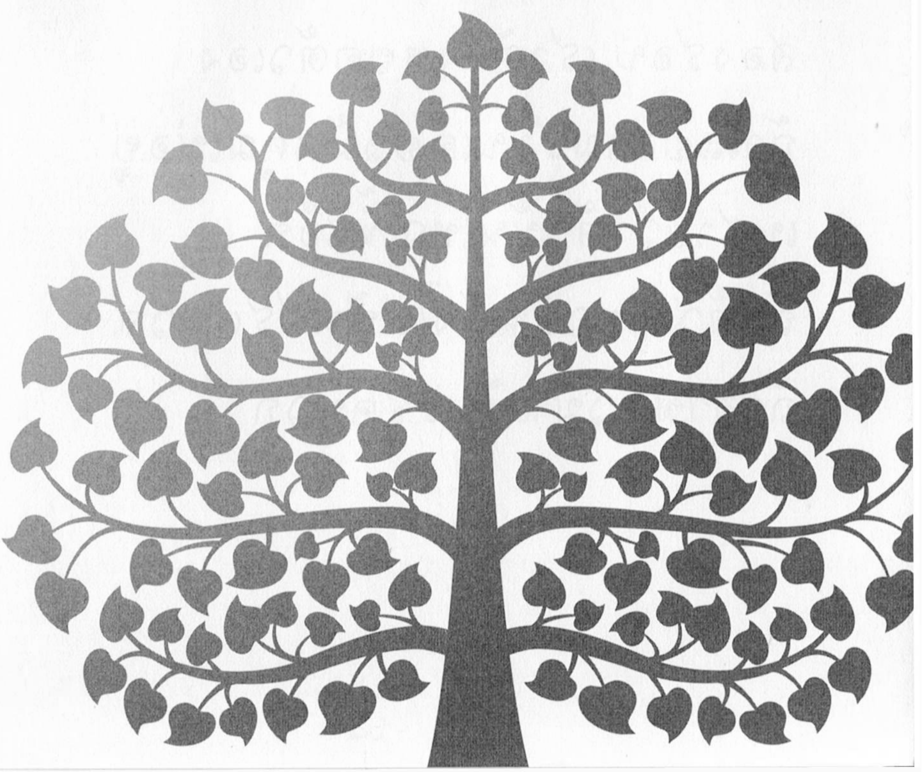
อันนี้เป็นคุณธรรมที่เราต้องรับผิดชอบพ่อแม่

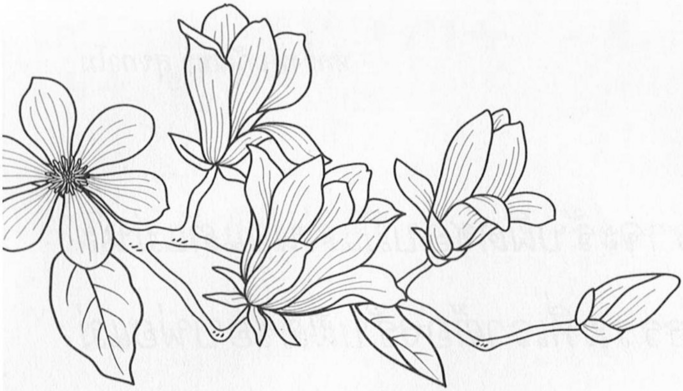
ถ้าคนอื่นก็ไม่มีอะไร

แม้แต่ตัวเราก็ยังต้องถอนตัวหลงจากตัวเราอีก

ไม่ว่าหลงคนอื่นน่ะ

แม้ตัวเราไม่ให้มันหลงน่ะ

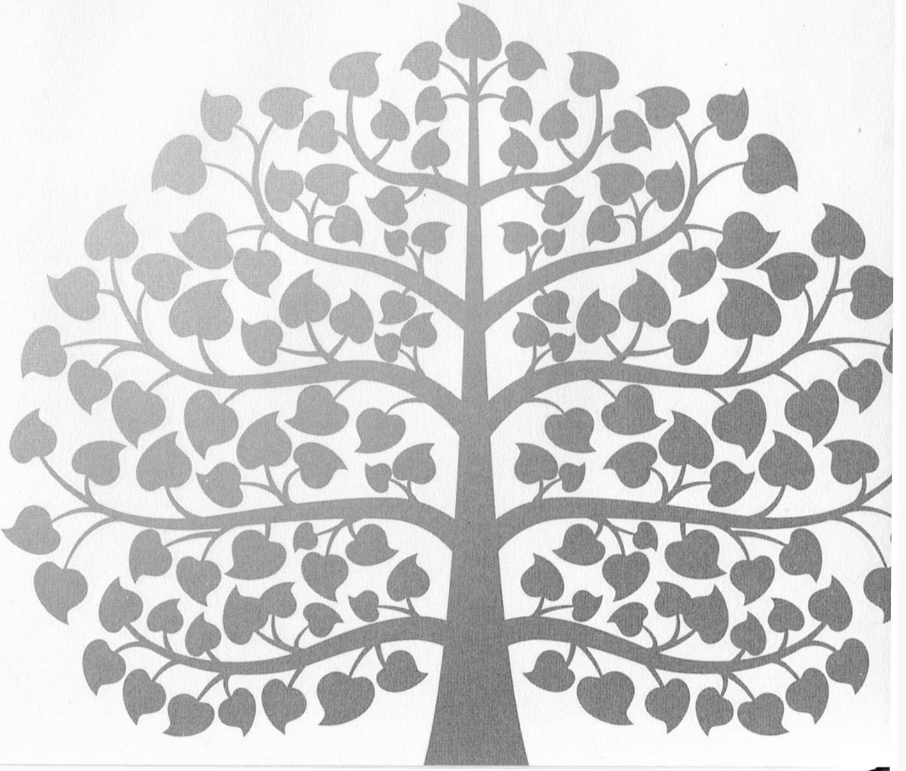

ต้องเอาใจใส่ตัวเองมากขึ้น
อย่าปล่อยให้ตัวเองปรุงแต่งไปหลายรอบ
เราอาจจะปรุงแต่งไปรอบหนึ่ง
สองรอบ เราต้องหยุดตัวเอง
ถ้าเลยสามรอบเดี๋ยวมันคุมไม่อยู่
เพราะว่าตัวมันใหญ่ขึ้นอีก
ถ้าตัวเดียวมันยังไม่มีพรรคพวก
ถ้าสามตัวมันมีพรรคพวก

การรักษาศีลดีนะทำให้เราละความเห็นแก่ตัว
ทำให้เราได้อดได้ทน
ทำให้เราได้เดินตามพระพุทธเจ้า

เราต้องรู้จักใจของเรา
รู้จักอารมณ์ของเรา
เพราะการเวียนว่ายตายเกิดของเรา
มันมีทุกขณะจิตน่ะ

คนเรานี่เวียนว่ายตายเกิดนะในชีวิตประจำวันบางครั้ง

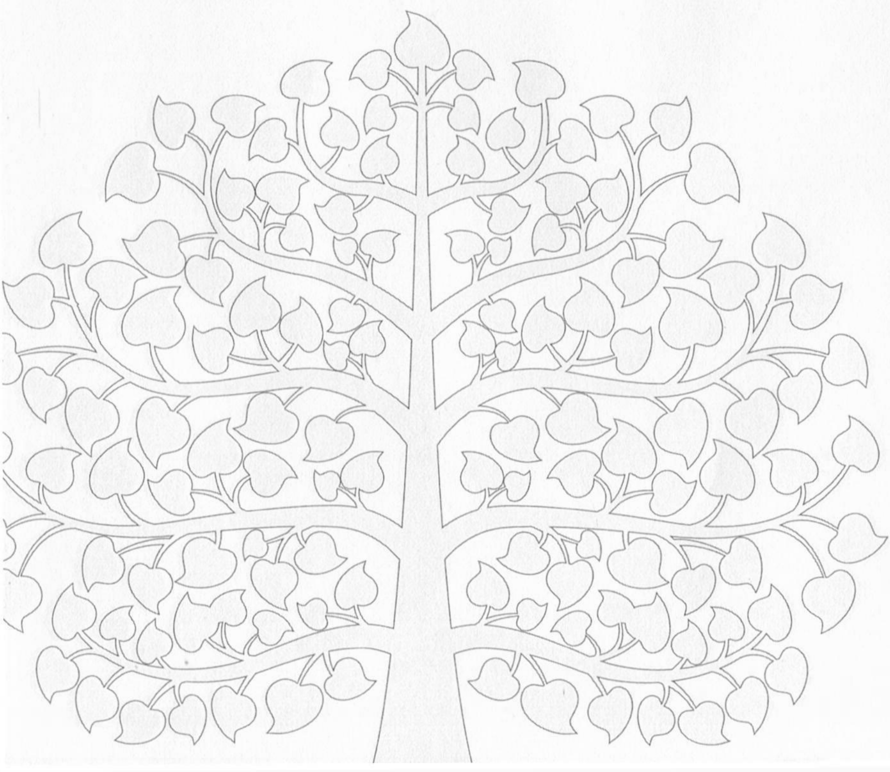
เป็นเปรต เป็นอสุรกาย

ต้องปรับปรุงตัวเอง

เรื่องการเวียนว่ายตายเกิดในชีวิตประจำวัน

อินทรีย์บารมีถึงจะแข็งแรงถึงจะแก่กล้า

ถ้าเรารอให้เราตาย มันช้าเกิน

เราต้องเป็นผู้ให้พ่อให้แม่ให้เพื่อน

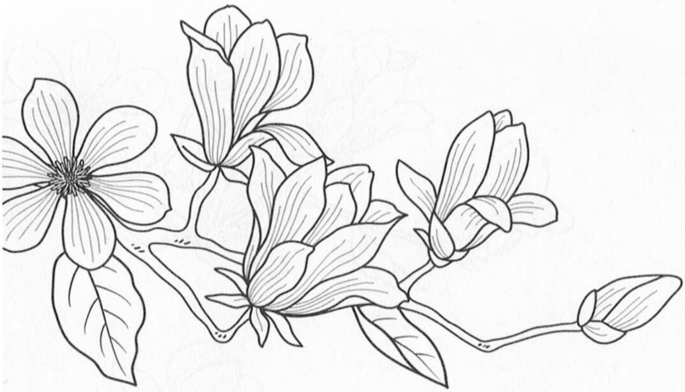
เราต้องเป็นผู้ให้

ถ้าเราไม่มีตังค์ให้เค้าไม่มีของให้เค้า

เราก็ให้ความกรุณาความสงสาร

เราต้องฝึกสงสารคนเยอะๆ

สงสารสัตว์เยอะๆ นะ

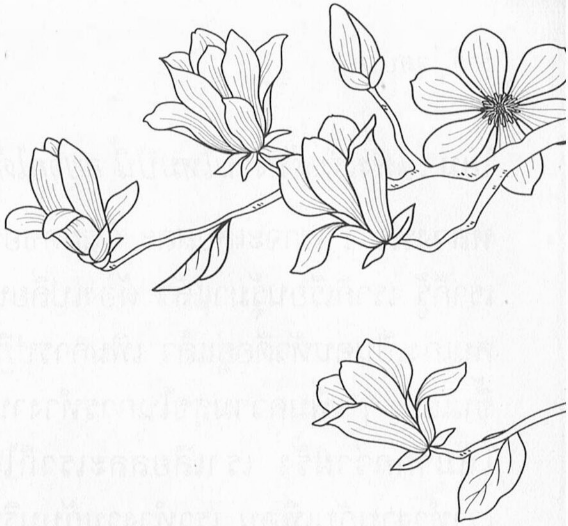

โยม : *คุณพ่อผมอยากจะทราบว่าปฏิบัติธรรมอย่างไร รักษาศีลยังไงให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง?*

หลวงพ่อ : คนเรานะถ้าใจดี สุขภาพมันก็ดี ถ้าเราไม่โกรธกับใคร ไม่ทะเลาะกับใครเราก็มีความสุข

โยม : *ผมไม่ได้พบคุณพ่อประมาณ ๗-๘ ปีแล้ว กลัวเรื่องความสัมพันธ์จะไม่ดี*

หลวงพ่อ : ไม่น่ามีปัญหา เราก็ส่งของให้เค้า โทรไปหาพ่อบ้าง พ่อกับลูกไม่มีปัญหาหรอก ข้อสำคัญเราอย่าไปมีทิฏฐิมานะ ถ้าเรามีทิฏฐิมานะ มันก็เข้ากับใครไม่ได้ อยู่ที่เราน่ะ ถ้าเราไม่มีทิฏฐิมานะหมาเราก็เข้ากับเค้าได้ คนอื่นเราก็เข้ากับเค้าได้ มีทิฏฐิมานะจะไปเข้ากับใคร โยมก็คิดว่าพ่อแก่แล้ว คิดถึงพ่อ สงสารพ่อ

โยม : *เราจะสร้างความไว้วางใจคนอื่นได้อย่างไร*

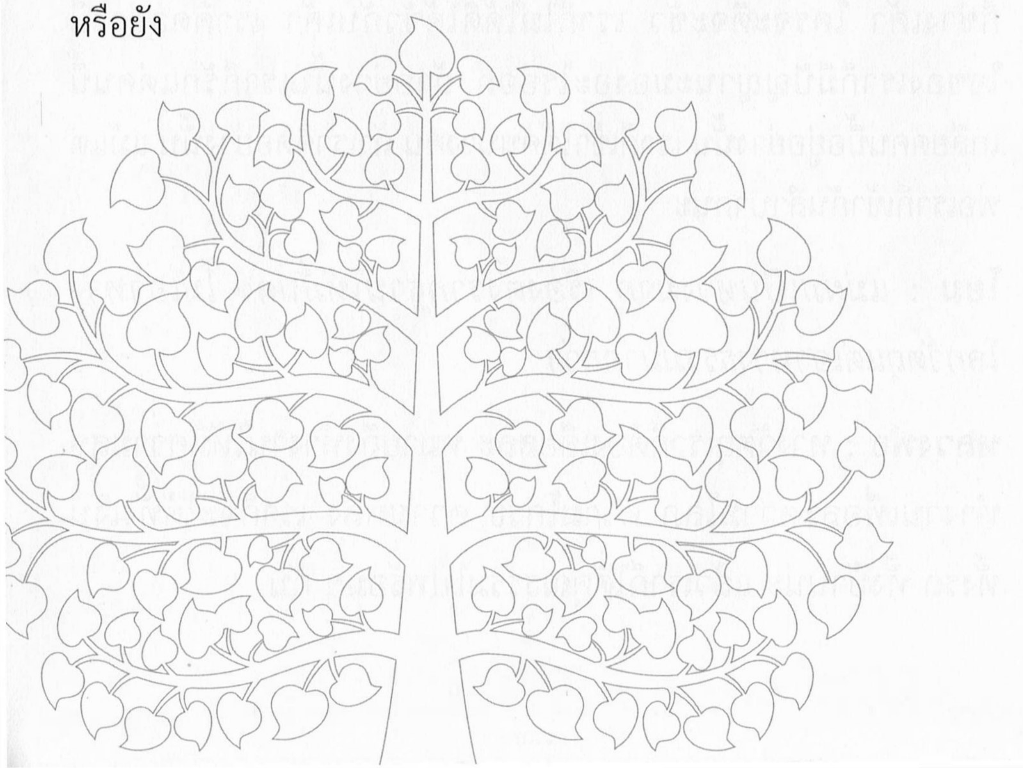
หลวงพ่อ : เราก็ไว้วางใจในศีลในการปฏิบัติ เราก็ฉลาด มองทุกอย่างในแง่ดี เพื่อให้ใจของเราได้สัมผัสกับความสงบน่ะ ใครจะดีจะชั่วก็ช่างเค้า ใครจะดีจะชั่ว เราก็ไม่ได้ดีได้ชั่วกับเค้า เราคิดอย่างนี้ใจของเราก็มีปัญญานะมองอะไรออก ถ้าอย่างนั้นเราก็รักแต่คนนี้เกลียดคนนี้อยู่อย่างนั้น เราก็เข้าได้คนบางคน ถ้าเราคิดอย่างนั้น แม้แต่พ่อเราก็เข้ากันลำบากนะ

โยม : *แม่ผมเป็นห่วงมาก เรื่องตั้งรากฐานให้มั่นคง ไม่เอาทางโลกวัตถุแต่เอาทางธรรมมากกว่า*

หลวงพ่อ : ทางวัตถุเราก็ต้องเสียสละ หมายถึงทำงานให้มีความสุขทำงานเพื่อละความโลภ ความโกรธ ความหลง เราก็จะได้ทั้งเงินทั้งรถ ทั้งบ้านน่ะ แล้วเราก็ได้คุณธรรมไปพร้อมๆ กัน

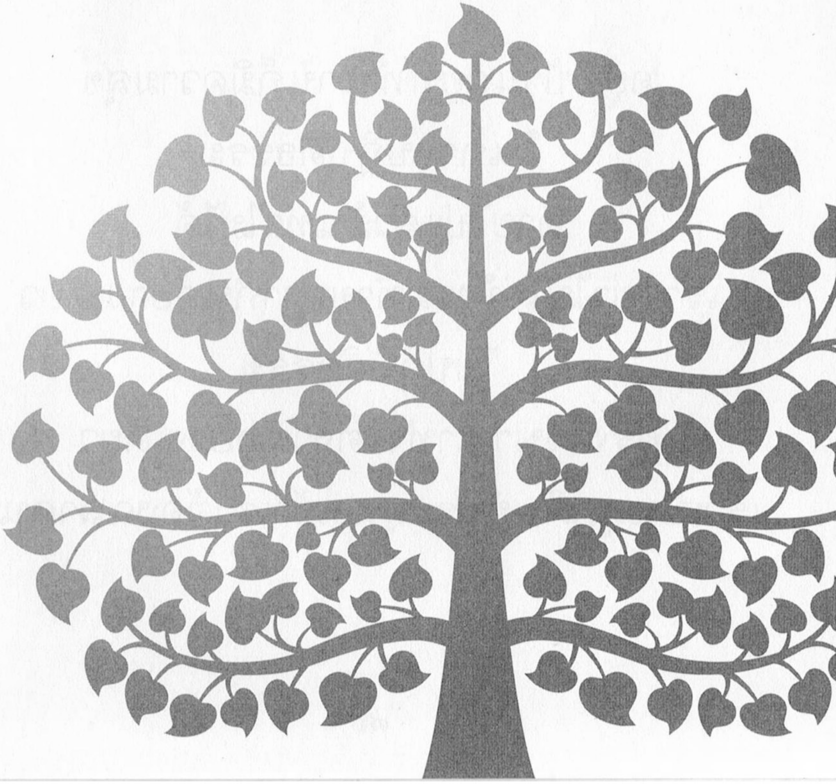
โยม : *เพิ่งเริ่มต้นงานใหม่ปีนี้ อยากได้คำสั่งสอนจากหลวงพ่อ*

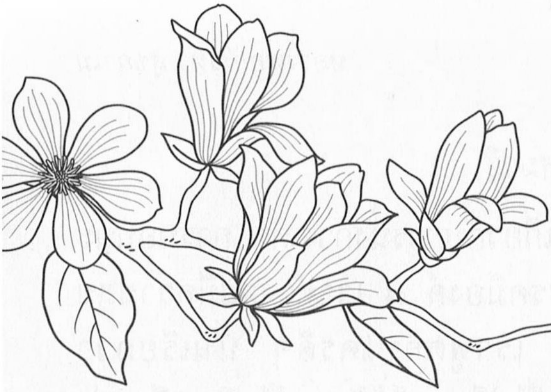
หลวงพ่อ : เราจะเสียสละ รับผิดชอบ เราจะได้อดได้ทน สิ่งผิดพลาด เราก็รู้ เราก็เรียนรู้มาแล้ว ต้องเปลี่ยนแปลงตัวเองใหม่ เพราะโยมเป็นคนเก่งเป็นคนหัวดีอยู่แล้ว เพิ่มการปฏิบัติขึ้นเยอะ เพิ่มความรับผิดชอบขึ้นเยอะๆ เพิ่มความสุขในการทำงานในการเสียสละมากขึ้น เสียสละให้มากกว่าฝรั่ง เราเสียสละเราก็ได้สตางค์ด้วย ได้คุณธรรมด้วย เราทำงานกับเพื่อน เราทำงานกับบริษัท เราเอาหัวใจเพื่อน เอาหัวใจบริษัท หัวใจบริษัทก็คือการเสียสละ ธรรมะนี้ช่วยเราได้ ถ้าเราปฏิบัติดีๆ รับผิดชอบอดทนอย่างนี้แหละ เรตติ้งเราก็สูงขึ้น เราก็มีความสุขด้วย เพื่อนเรามันดีไม่ดีก็ช่างหัวมัน เราไม่ต้องไปมองดูใคร เรามองดูตัวเอง มองดูตัวเองว่าตัวเอง รับผิดชอบหรือยัง เสียสละหรือยัง สงสารคนอื่นหรือยัง

โยม : *ขอคำแนะนำสำหรับการนั่งสมาธิ*

หลวงพ่อ : การปฏิบัติธรรมมันไม่เกี่ยวกับการนั่งการเดิน การนอนนะ การปฏิบัติธรรมคือปฏิบัติตามมรรคมีองค์ ๘ เราทำงานมีความสุขเสียสละ เรียกว่าปฏิบัติธรรม เราพูดกับใครดีๆ นั้นเรียกว่าการปฏิบัติธรรม ใจเรามันคิดในสิ่งที่ไม่ดี เราก็รู้จักเราก็ไม่คิด เรียกว่าปฏิบัติธรรม คนเราก็มีความสุขกับการเสียสละ กับการทำงาน กับการคุยกับเพื่อน แล้วก็มีความสุขกับการหายใจเข้าสบายหายใจออกสบายด้วย ตัวสำคัญคือฝึกหายใจเข้าสบาย หายใจออกสบายทุกอิริยาบถ จมูกเรามันตันเราอาจจะหายใจเข้าทางปากได้ เวลาหายใจออกก็พยายามหายใจออกทางจมูก เราพ่นความเครียดที่มันอยู่ในร่างกายออกอย่างนี้นะ

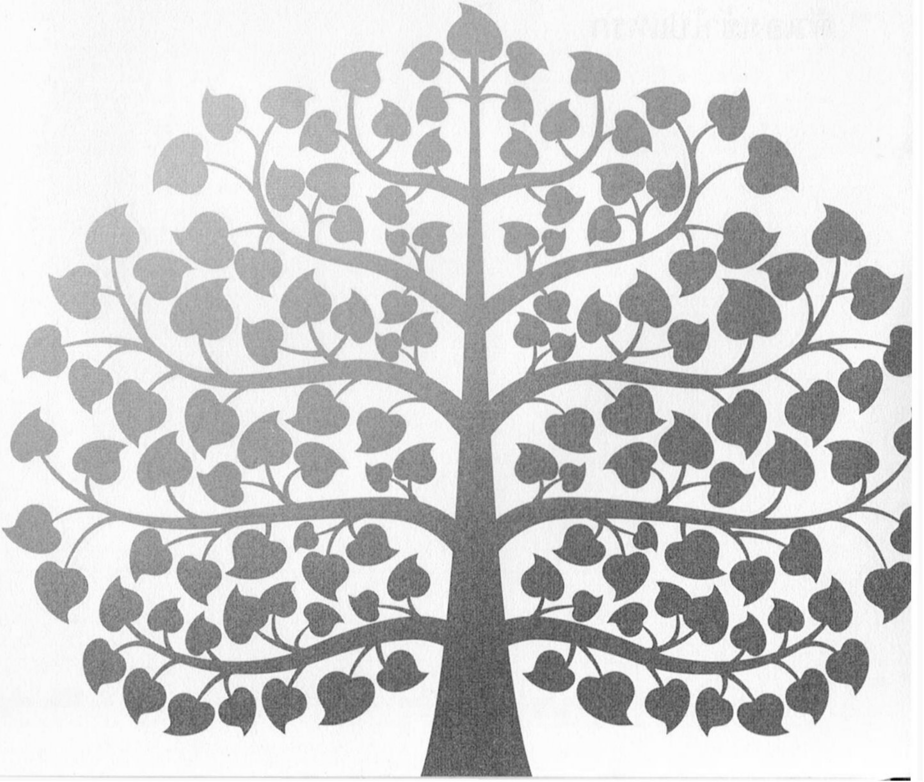
โยม : *หากทำอะไรผิดขอขมาหลวงพ่อครับ*

หลวงพ่อ : โอเค คนเราอาจจะไม่ทำอะไรผิดหรอกแต่อาจคิดผิด คิดว่าเอ๊ะ ทำไมหลวงพ่อถึงทำอย่างโน้น ทำอย่างนั้น ทำไมถึงทำอย่างนี้ เพราะหลวงพ่อเจริญเมตตา หลวงพ่อก็ทำเหมือนที่โยมเห็น พัฒนาเรื่องใจของเรา เรื่องงานของเรา เรื่องคำพูดของเรา พัฒนาให้มีความสุข

อยู่ที่บ้านอยู่ที่ทำงานก็มีความสุข
ในการปฏิบัติธรรม
ตายไปแล้วมันทำไม่ได้
เราอย่าไปโง่มัวแต่ทำมาหากินอย่างเดียว
ไม่ปฏิบัติธรรม
ฝรั่งโง่พาเราทำแต่งานอย่างเดียว
เราเป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าเราต้องฉลาดนะ

เรามันยังไม่เก่งไม่ฉลาด เรายังโง่ เราต้องเชื่อพระพุทธเจ้า เราไม่ต้องคิดอะไรหรอก เรารักษาศีลดีๆ ทำข้อวัตรดีๆ เราต้องพัฒนาตัวเองเพื่อจิตใจ หยุดการเวียนว่ายตายเกิดในชีวิตประจำวัน

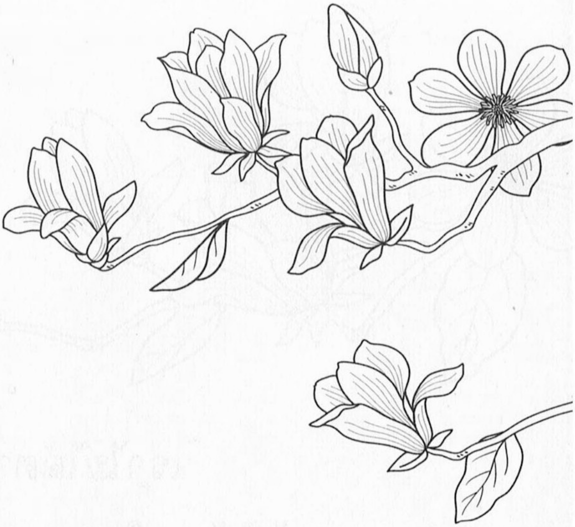
ถ้าเราตามใจตัวเองตามอารมณ์ตัวเอง เราบวชน่ะเราไม่ได้ผลหรอก เราต้องเอาธรรมเอาวินัย เพราะเรากำลังเอาธรรมเอาวินัยเป็นเครื่องฝึก เครื่องหัด เครื่องปฏิบัติ

คนมาเลเซียต้องพัฒนาตัวเองให้ดีๆ ทำให้มันสุดยอดเลย เอามันดีกว่าพระประเทศไทยอีก เราปฏิบัติดีๆ ถึงเวลาทำอะไรก็ทำ ถึงเวลากวาดวัดเราก็กวาด ถึงเวลาเราทำความสะอาดทำกิจวัตรตามพระวินัยเราทำอย่างนั้นน่ะ ไม่ต้องไปคิดอะไร เราทำเพื่อเสียสละเพื่อละความเห็นแก่ตัว เราทำไปมีความสุขนะ ถึงเวลาเราไปบิณฑบาตก็ไป ถึงเวลาเราทำวัตรสวดมนต์เราก็ทำ เราปฏิบัติให้มีความสุขอย่างนั้นน่ะตลอดไป

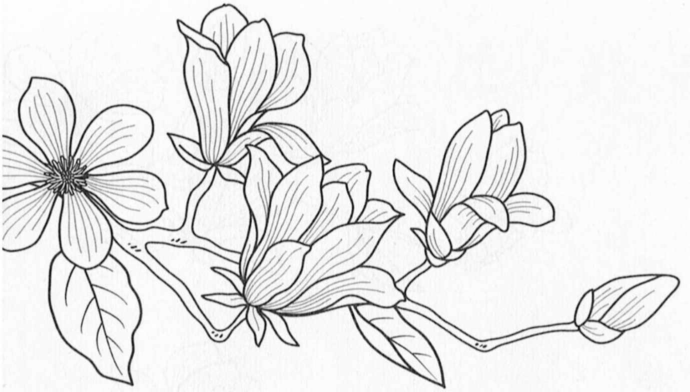
เราเอาธรรมะของพระพุทธเจ้าล้วน ๆ มาฝึกเรา ไม่ว่าชาติไหนๆ ชอบแทรกความคิดความเห็น ชอบแทรกทิฏฐิของตัวเองนะ ความเห็นของตัวเองไม่ว่าฝรั่งไม่ว่าจีนไม่ว่าไทย ส่วนใหญ่ก็จะเอาความคิดของตัวเองเข้าไปแทรก

อาจารย์ชาสอนเค้าเอาธรรมเอาวินัย จากพระพุทธเจ้าล้วนๆ คือเรื่องที่ไม่ตามใจตัวเอง ถ้าตามใจตัวเองตามอารมณ์ตัวเอง อืม...มันไม่ตายก็คางเหลืองน่ะ เราขอบใจนะความเหนื่อยยากลำบาก ขอบใจสิ่งต่างๆ ที่จะให้เราไม่ตามใจตัวเอง เราสนใจเรื่องพัฒนาจิตใจของเรานะ

ไม่มีอะไรดีเท่ากับบวชหรอก เพราะบวชคือไม่ตามใจตัวเอง เค้าเรียกว่าบวช ถ้าตามใจตัวเองเค้าไม่เรียกว่าบวชหรอก ถ้าตามใจตัวเองเค้าไม่เรียกว่าถือพระพุทธศาสนาน่ะ ถ้าเราตามใจตัวเอง เราเป็นคนไม่ฉลาด เพราะคนตามใจตัวเองเรียกว่าคนกิเลสมาก กิเลสมากเหมือนกับเอาไฟไปก่อในน้ำเลย มันไม่ติดหรอกเอาไฟไปก่อในน้ำน่ะ

เราไม่ได้ตามใจเรา

ถ้าได้ตามใจของเราเค้าเรียกว่า...

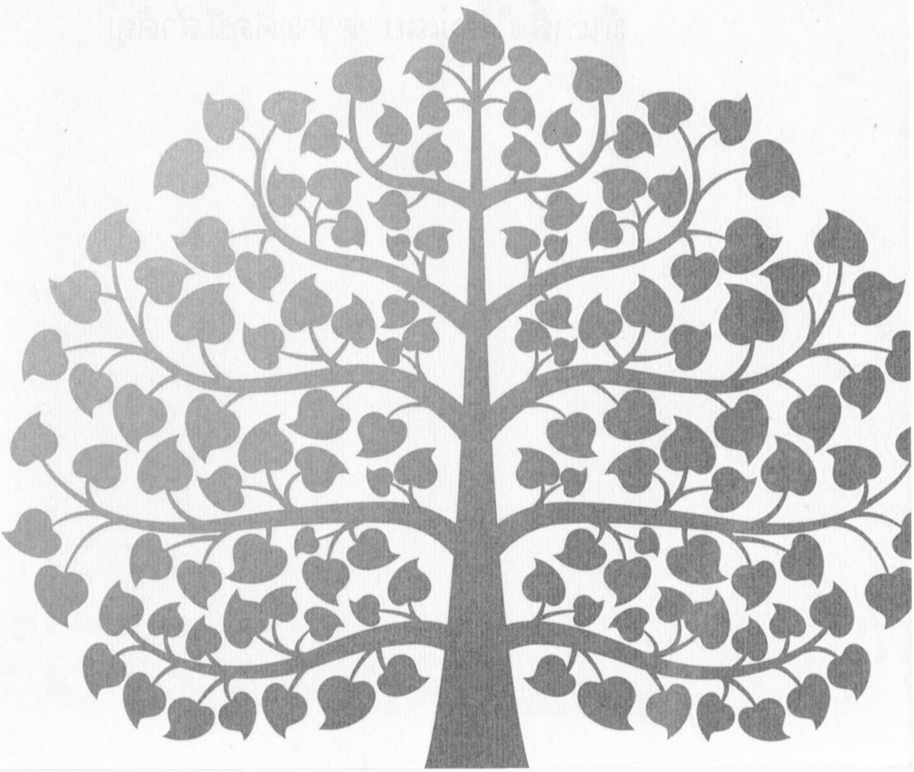
เราไม่มีโอกาสสร้างบารมีน่ะ

โยมไปทำงานถือว่าไม่ได้เอาใจตัวเอง ปรับตัวเองเข้าหางาน หาเพื่อน คนเราถ้าตามใจตัวเองตามอารมณ์ตัวเองเค้าเรียกว่าไม่ใช่ชาวพุทธ ถูกกิเลสถูกความหลงจับไปเป็นลูกน้องหมด เราไม่สนใจเลยความเหน็ดเหนื่อย ไม่สนใจเลยว่าเรามีนัดกับใคร เราเอาธรรมะเป็นหลัก เราทำอย่างนี้ พระต้องพัฒนาอย่างนี้ ถ้าอย่างนั้นพระอริยเจ้าเกิดขึ้นไม่ได้หรอกที่มาเลเซียน่ะ

หลวงปู่มั่น หลวงตามหาบัว หลวงพ่อชา เค้าเอาธรรมเป็นใหญ่เอาธรรมเป็นที่ตั้ง เค้าถึงพากันบรรลุธรรม หลวงพ่อมองดูแล้วปฏิบัติได้ทำได้

โยม : *จะมีจิตใจที่แข็งแกร่งได้อย่างไร?*

หลวงพ่อ : ต้องฝึก ถ้าเราฝึกได้ ใจของเรามันเหมือนกับอาม่าเมื่อกี้เค้าคุยกับเพื่อนเค้าลืมเรื่องปวดไป ถ้าเรามีความสุขในการทำเรื่องจิตเรื่องใจ เรื่องเราไม่เป็นเปรตเป็นผีเป็นยักษ์เป็นอสุรกาย เดี๋ยวจิตใจของเราก็ดีขึ้นนะ เราอย่าไปเปิดโอกาสปรุงแต่งเป็นเปรต เป็นผี เมื่อใจเราไม่เป็นเปรตเป็นผี มันค่อยดีขึ้นๆ เพราะว่าเราปฏิบัติเท่ากับว่าเราไล่เปรตไล่ผีออกจากตัวเรา ทุกคนที่นั่งอยู่นี่น่ะเปรตผีมันสิงเยอะนะ แต่ไม่รู้ตัวน่ะ

คนเราต้องหยุดความคิดตัวเอง อันไหนไม่ดีอย่าไปคิดมัน

ถ้าคิดต้องมีเรื่องแน่ ต้องรู้จักหยุดคิด

คนเรานะปล่อยให้ตัวเองคิด มันไม่ฉลาดนะ

เค้าเรียกว่าโง่ เรียกว่าคนไม่มีสมาธิ

ต้องฝืน ต้องทน ต้องอดนะ

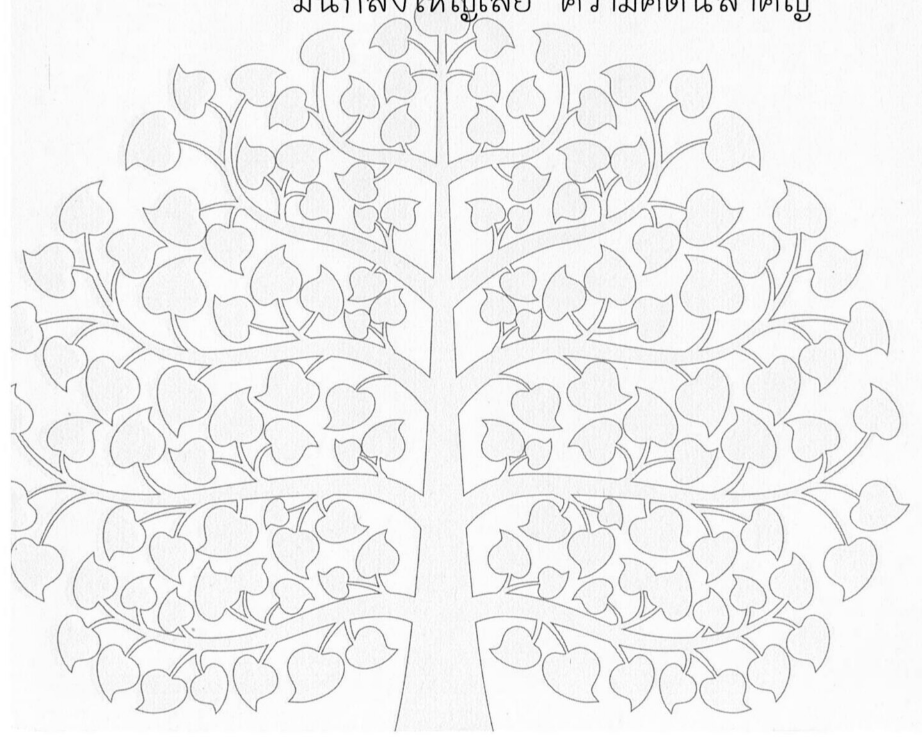
เราก็ไม่ได้ฝืนอะไรเพียงแต่เราไม่คิดมัน

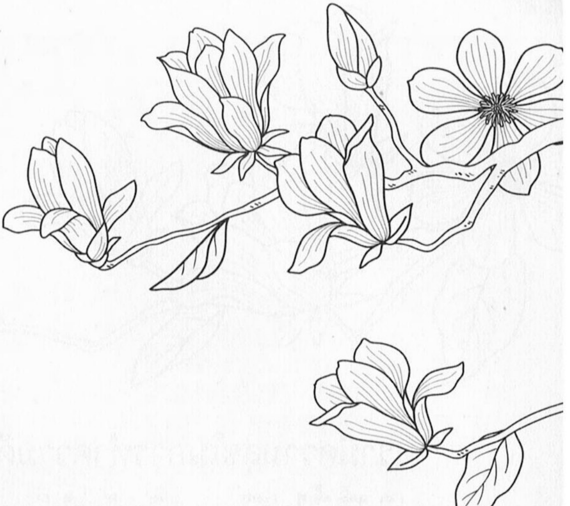
เพราะเราไปกระตุ้นความคิดของเรา

คิดครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ หินมันอยู่บนที่สูงนะ

เราไปขยับมันนะ ขยับครั้งที่ ๑ ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓

มันกลิ้งใหญ่เลย ความคิดนี่สำคัญ

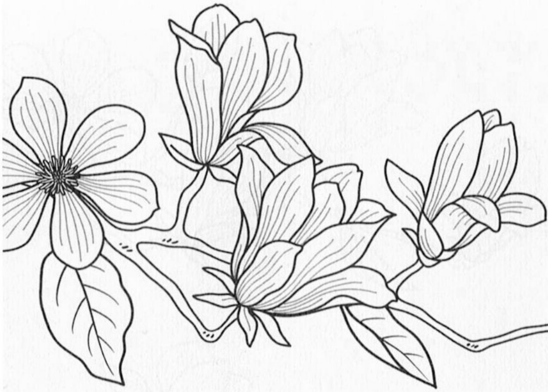

อย่างเราเป็นคนเป็นมนุษย์ เราอย่าไปสนใจความเหนื่อยยาก ความหนาวความร้อน เราสนใจเรื่องความดี ความถูกต้อง เพราะว่าสิ่งที่เราสนใจมันไม่ใช่ธรรมะ มันทิฏฐิมานะอัตตาตัวตนของเราที่แต่ละคนไปยึดน่ะ เพราะสิ่งนี้มีสิ่งนี้มันถึงมี

เราก็ต้องตั้งใจเรียนหนังสือ ตั้งใจรับผิดชอบ ต้องพัฒนาความคิดของตัวเอง แล้วก็พัฒนาความไม่คิดของตัวเองนะ ต้องเสียสละ ถ้าเสียสละมันมีความสุข ทำความดีมันมีความสุข มีความสุขเพราะเราได้เสียสละ เราได้รับผิดชอบ เราได้อดได้ทน

คนเราถ้าทำตามใจตามอารมณ์ตัวเองไม่ได้ เป็นคนไม่ดี คนสร้างปัญหาให้ตัวเอง ต้องตั้งมั่นในการไม่ทำบาปทั้งปวง ทั้งทางความคิด คำพูด การกระทำ ทำตามใจตัวเองเค้าเรียกว่าคนมีทิฏฐิมานะอัตตาตัวตนมากนะ ต้องเอาธรรมเป็นใหญ่ ต้องเอาความดีความถูกต้องเป็นใหญ่นะ ต้องแก้ไขตัวเองให้ได้ ปีใหม่ต้องสู้นะ

เรามีความสุขในการทำความดี ต้องสู้ เพราะว่าความประพฤติความปฏิบัตินี้ ไม่มีใครมากินข้าวให้เราได้ ไม่มีใครทำความดีให้เราได้ เราต้องทำเอง ต้องเอาตัวรอด อย่าอ่อนแอนะ อย่าไปติดสุขติดสบาย เห็นแก่ตัว ทำให้เรามีปัญหา

เรามีความสุขกับการทำงาน เพราะเราได้เสียสละ เราได้อดได้ทน เราได้ละความเห็นแก่ตัว ฝึกตัวเองเป็นคนรับผิดชอบ มีความสุขกับการทำงานนะ ปรับปรุงกายวาจาตัวเองให้ดีหมด

อันไหนไม่ดีอย่าไปคิดมัน
ถ้าคิดมันโง่ มันไม่ฉลาด
คนเราน่ะหาเรื่องให้ตัวเองทุกข์มีปัญหาเฉยๆ
อย่าไปคิดมัน ของง่ายๆ หรอก
ถ้าเราไม่คิดมันก็ไม่มีเรื่อง...ใช่ไหม
ถ้าคิดเรื่องไหน เรื่องนั้นมีเรื่องแน่

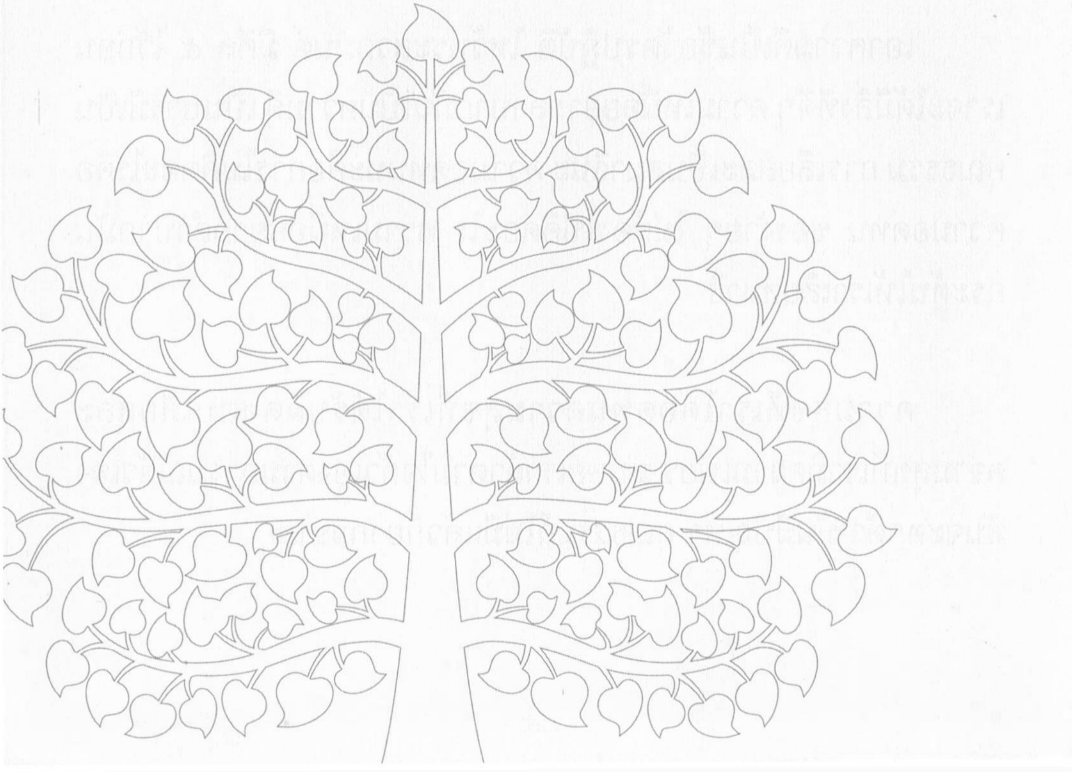

คนเราไม่มีทิฏฐิมานะอัตตาตัวตนก็แก้ปัญหาได้
ถ้าจะเอาแต่สิ่งที่ชอบใจไม่ดีหรอก
เราก็รู้ว่าบารมีเรายังไม่ถึง เราก็ทำความดี

เอาความดีเป็นข้อวัตรปฏิบัติ ไหว้พระสวดมนต์ มีศีล ๕ ไว้ก่อน เราจะได้มีสิ่งที่ดีๆ ความเหนื่อยยากลำบากมันเป็นความดี เป็นบารมีเป็นคุณธรรม การเสียสละเป็นสมาธินะ ความอดทนน่ะคือการไม่คิดอะไรคือความอดทน ของง่ายๆ ไม่ต้องไปคิดอะไร ความเหนื่อยยากลำบากมันกระตุ้นให้เราเสียสมาธิ

ความสุขที่เราได้อดทนความสุขที่เราได้รับผิดชอบเสียสละ ความสุขที่เรามีความเพียร มนุษย์เราถ้าตามใจตัวเองตามอารมณ์ตัวเอง มันจะตกต่ำ มันมีปัญหา คุณธรรมก็ไม่มีแล้วก็ยากจนนะ

การปฏิบัติธรรมคือการเสียสละ
การปฏิบัติธรรมแยกออกจากชีวิตจริงไม่ได้
ที่เราทำงานอยู่ทุกวันนี้น่ะเราทำงานเพื่อจะเอา
เราต้องทำงานเพื่อที่จะเสียสละ

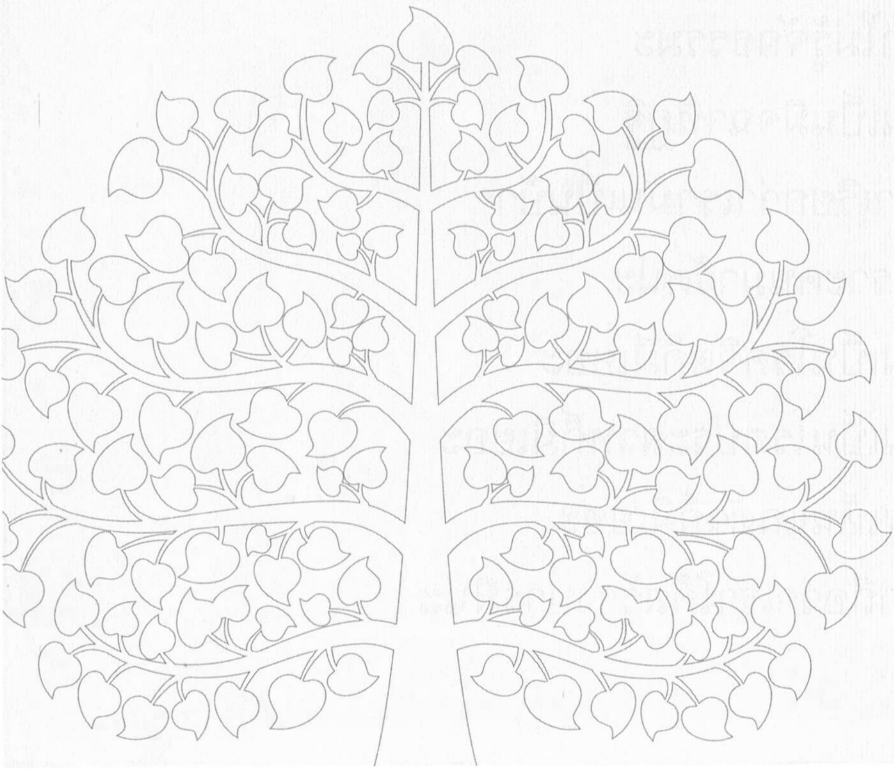

คนนั้นไม่ดีก็ช่างหัวมัน
คนโน้นไม่ดีเห็นแก่ตัวก็ช่างหัวมัน
เราไม่เหมือนเค้า
เราก็เสียสละของเรา
ถ้าเราอยากให้คนอื่นเหมือนใจเราคิด
เราไม่รู้จักธรรมะ
มันเป็นมิจฉาทิฏฐิ
เค้าเรียกว่าเรามันเป็นบ้า
เพราะคนมาวัดน่ะ
คนเป็นโรคจิตก็มีเยอะ
คนเป็นโรคประสาทก็มีเยอะ
คนเห็นแก่ตัวก็มีเยอะ
เราถือว่าเราได้สร้างบารมีน่ะ

. . . เหมือนเอาเสือหลายตัวไปรวมกัน เสือหลายตัวไปรวมกันมันกัดกันน่ะ หลวงพ่อให้พัฒนาเป็นราชสีห์ที่ใจดีใจบุญน่ะ เราต้องพัฒนาเรื่องที่พูดกับสามีไม่ดีนะ เราต้องกลับไปแก้ใหม่ คนที่ไม่เอาผัวนี่ดีที่สุดในโลก เรียกว่าคนเอบวก

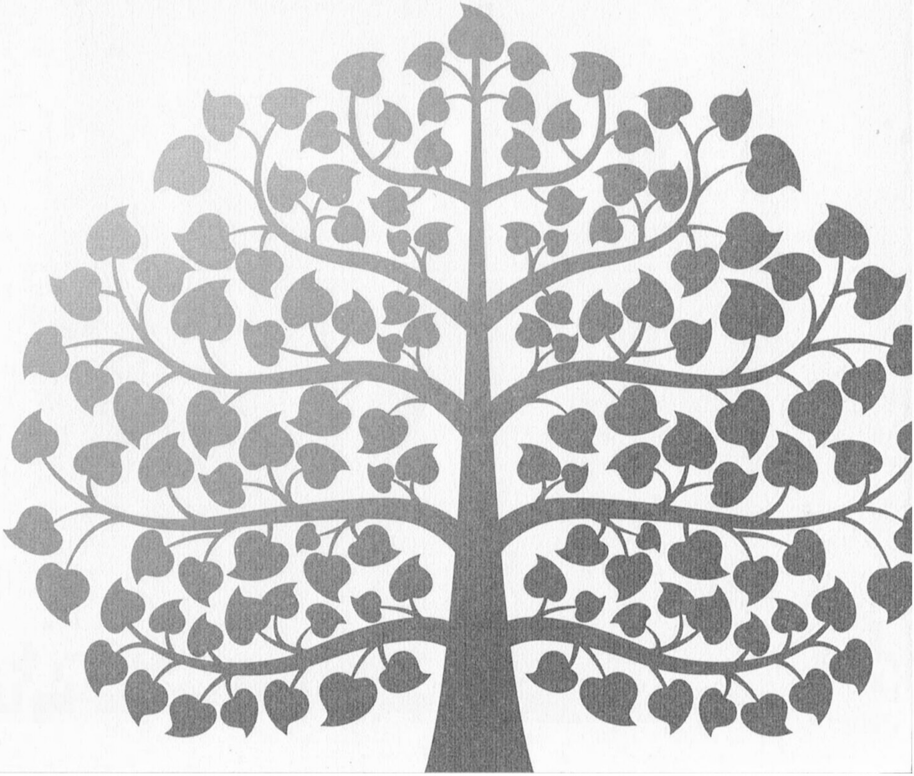
โยม : *ขอให้หลวงพ่อสอนในการปฏิบัติและการดำเนินชีวิต*

หลวงพ่อ : พยายามมีความสุขกับการหายใจเข้าสบายนะ
มีความสุขกับการหายใจออกสบายนะ มีความสุขกับการทำงานนะ
อย่างนี้เค้าเรียกว่าปฏิบัติธรรมน่ะ
อันไหนถ้ามันจะทำให้เราเป็นทุกข์เราก็ไม่ต้องไปคิดมัน

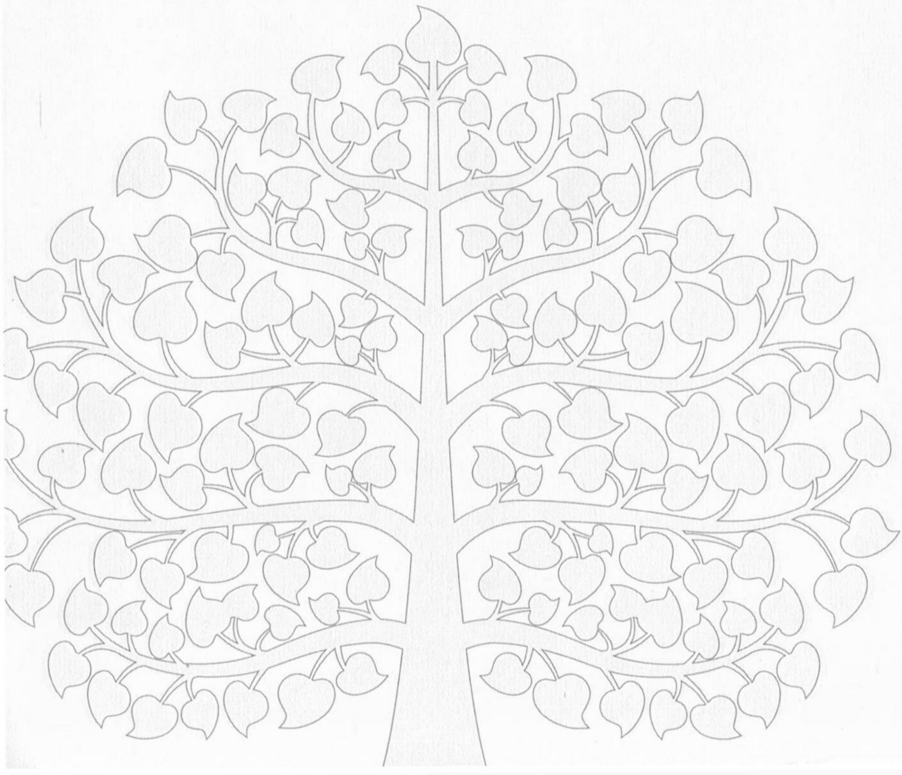

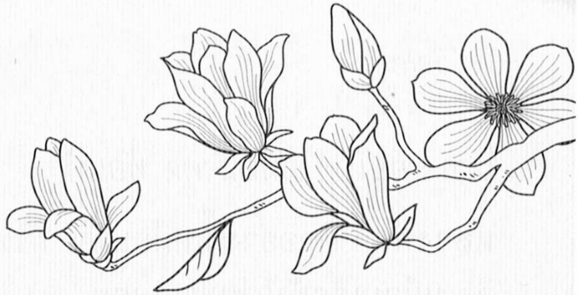
เราอยู่ในบ้านในสังคมเราต้องสงสารคนอื่น มันก็ดี คนอื่นเค้าก็สงสารเรา เราไม่สงสารคนอื่น คนอื่นเค้าจะสงสารเราได้อย่างไร คนเราจะเอาแต่ของคนอื่น เราต้องเป็นผู้ให้บ้าง เราเห็นมั้ยน่ะ ประชาชนมาหาหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ให้ หลวงพ่อให้ทั้งกาย ทั้งวาจา ทั้งสิ่งของ

มีความสุขในการคิด
มีความสุขในการอดทน
มีความสุขในการที่สิ่งไม่ดีเราก็ไม่คิด
คิดแต่สิ่งที่ดี

อย่าไปท้อแท้
คนเราน่ะได้ยินแต่เค้าชม
พอเค้านินทาเหมือน...ตายเลย
เค้านินทาเครียดตายเลย
เหมือนต้นไม้ที่หลวงพ่อปลูกไว้ในร่ม
เอาไปตากแดดไม่ถึงอาทิตย์ก็ตายแล้ว

โยม : *โยมก็ยังติดทางโลกอยู่ค่ะ*

หลวงพ่อ : เอ้า ก็ธรรมดา คนเรานะถ้าอยู่ดีๆ
มันไม่เครียดนะ เค้าเรียกด็อกเตอร์ เครียดขึ้นมาเลยใช่มั้ย
อยู่ดีๆ เค้าไม่เครียดนะ พอเค้าเรียกคุณหมอเดี๋ยวเครียดขึ้นมา

ต้องรู้จักใจตัวเองรู้จักอารมณ์ตัวเอง
เราไปจมอยู่ในอดีตไม่ได้ เสียท่าเสียที

โยม : *ไม่รู้จะทำตัวอย่างไร?*

หลวงพ่อ : จะไปยากอะไร เราก็คิดดีๆ เช่นเรานั่งคอยคนอย่างนี้
ก็ดีเหมือนกันนะเราจะได้ใจเย็น คนมาหาหลวงพ่อใหญ่เยอะๆ
หลวงพ่อก็คิดดีก็ดีเหมือนกันนะ หลวงพ่อจะได้สร้างบารมี...ใช่มั้ย
ถ้ารถมันติด ก็ดีเหมือนกัน เราจะได้พักผ่อนสายตาได้พักผ่อน

โยม : *อยู่ไปก็ไม่มีอนาคต ท้อแท้*

หลวงพ่อ : คิดอย่างนี้เหมือนเด็ก ผู้ใหญ่เค้าเรียกว่าต้องมีอุเบกขาวางเฉย คิดเหมือนเด็กยังไม่หย่านมเลย

โยม : *เค้าโต้ตอบมา โยมก็โต้ตอบไปเลย คิดแค้นใจ*

หลวงพ่อ : อย่างนั้นไม่ได้ เค้านินทาเรา เราก็อย่าไปนินทาเค้า

โยม : *ไม่ได้เลยค่ะ หนูต้องสู้เลย*

หลวงพ่อ : อย่างนี้ไม่ได้ ผิดกติกา

โยม : *ไม่รู้จะแก้ไขตัวเองอย่างไร?*

หลวงพ่อ : ถึงคราวแก้แล้ว

โยม : *ยิ่งยอมเค้า เค้าก็ยิ่งข่มเหงสิคะหลวงพ่อ*

หลวงพ่อ : ไปคิดอย่างงั้นไม่ใช่

โยม : *ไม่ได้หรอก หนูต้องราวีเลย*

หลวงพ่อ : เอาใหม่เนอะ

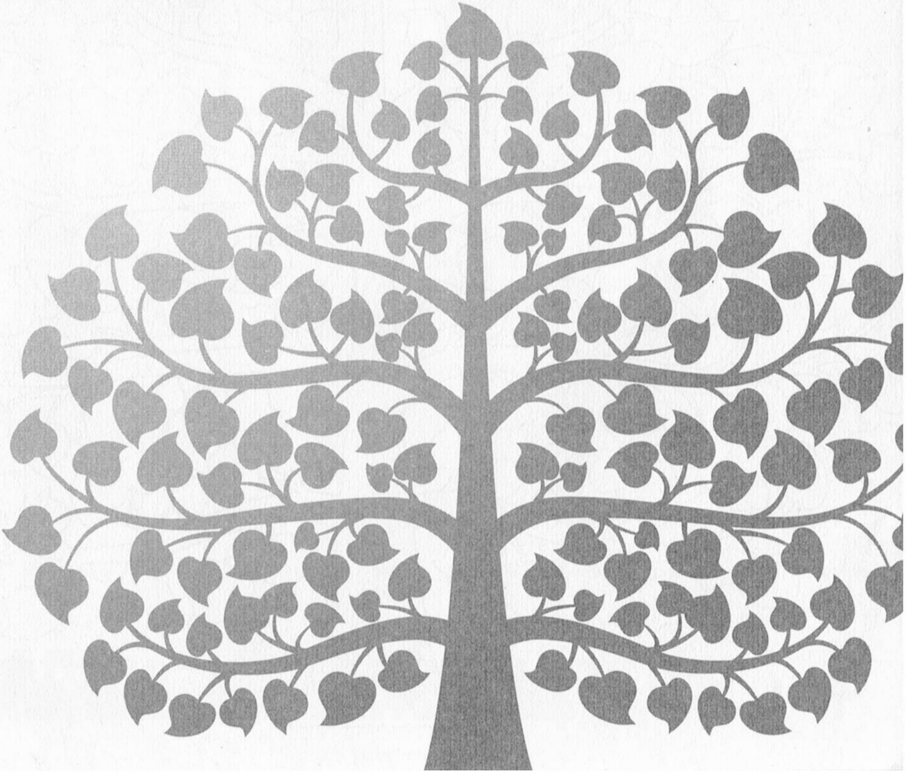
โยม : *หนูก็ใส่บาตรทุกวันอยู่นะคะ*

หลวงพ่อ : ใส่บาตรอย่างนี้โง่ ใส่บาตรก็เพื่อจะเสียสละน่ะ เพื่อจะทำความดี ใส่บาตรไปโกรธให้เค้า โมโหให้เค้าไม่ได้ เพื่อจะทำความดีไปโกรธให้เค้า โมโหให้เค้าไม่ได้...

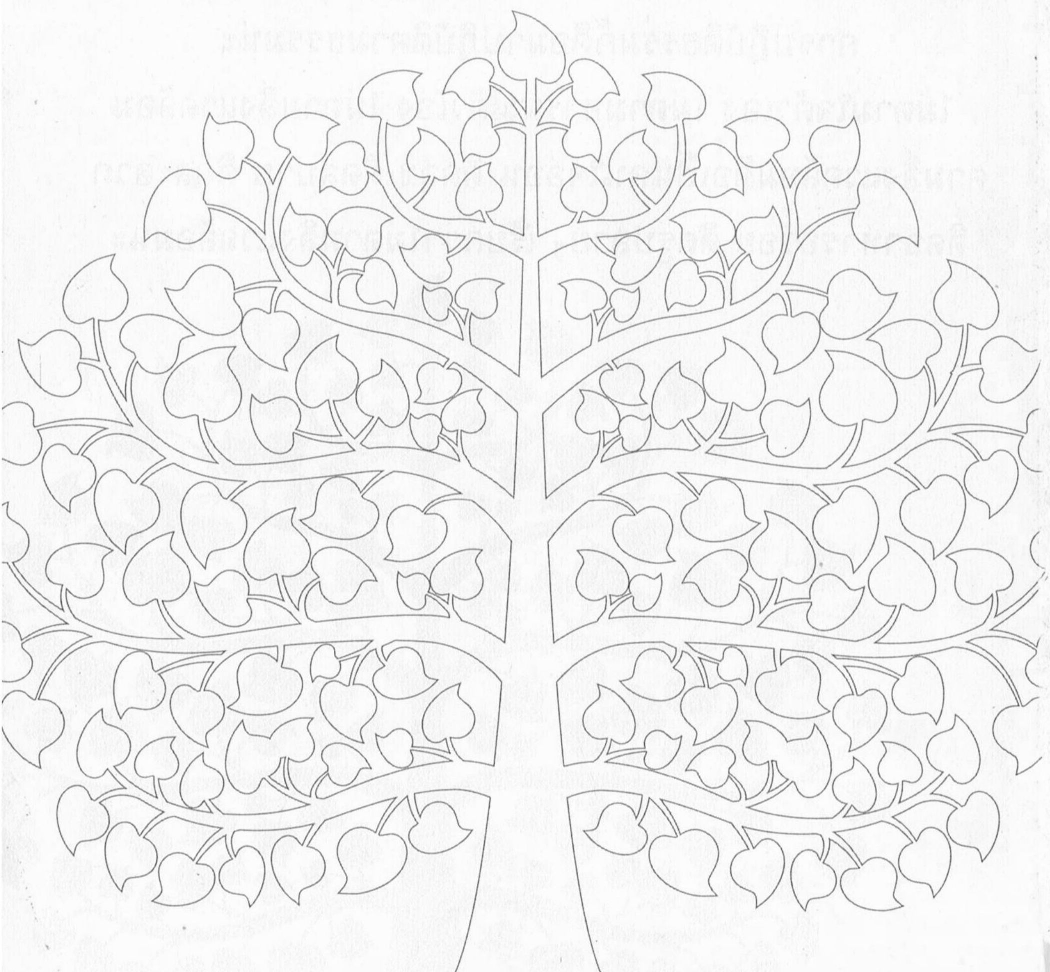
หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

พระที่แท้จริงอยู่ที่เรารู้จักใจของเรา
รู้จักอารมณ์ของเรา
ไม่ใช่ห่มผ้า โกนหัวหรอก
ไม่งั้นแก่ทิ้งเปล่าๆ ไม่ได้ปฏิบัติธรรมนะ

โยมต้องพากันปฏิบัติธรรม
การปฏิบัติธรรมก็คือมาปฏิบัติตามธรรมน่ะ
ไม่ตามใจตัวเอง ไม่ตามอารมณ์ตัวเอง ไม่ตามสิ่งแวดล้อม
ตามสิ่งแวดล้อมคือเป็นคนใจอ่อน ติดสุข ติดสบาย ติดสะดวก
ติดอาหารอร่อย ติดรูปสวยๆ เรียกว่าไม่ตามสิ่งแวดล้อมนะ

การรอคอย....
ทำให้ทุกคนใจเย็นนะ

ธ สถิตในดวงใจ
ไทยนิรันดร์